

KOMMUNISTISK POLITIK

30.000 på gaden Moskva den 24. december i protest mod valgsvindel

FREMGANG I 2012!

TEMA: UDSIGTER 2012

Nr. 1

16. årg.

2011

6. januar

-

20. januar

Støttepris 20 kr.

- APK: Nej til euro og eurostat s. 2 • De fede år ligger bag os s. 3 •
- En 'rød' EU-regering går i gang s. 4 • Tilbageblik på 2011 s. 5 •
- OK2012: Stil lønkrav! s. 8 • Fagre nye Europa s. 9 •
- En tynd kop te s. 10 • Stressmøllen s. 11 •
- Scherfig: 'Jeg holder af at male dyr' s. 12 • EU mod pirater s. 14 •
- Miniløn i Tyskland s. 15 • Havel: Antikommunismens helte s. 16 •
- James Petras: Et dommedagssyn på 2012 s. 17 • Tyrkisk kongres s. 20 •
- Hurra – Krisen er slut s. 21 • Debat s. 22 • Censur på nettet s. 24

Nej til euro og eurostat!

KOMMUNISTISK POLITIK

Danmark har overtaget formandskabet for EU eller Den Europæiske Union, som fællesskabet kalder sig ved festlige lejligheder. Nu er det snart længe siden at festen er forbi, og unionens økonomiske og politiske krise står øverst på det danske formandskabs dagsorden. Det er sandhedens time for unionen, som grundlæggende er en fejlkonstruktion, og for dens anden store fejlkonstruktion, euroen.

EU-projektets krise er den største nogensinde. Den udspilles på baggrund af den økonomiske krise, som er den værste siden 2. verdenskrig, og har sat hele EU's eksistens på prøve.

Derfor vil det blive kaldt en succes, hvis det blot lykkedes for det danske formandskab at undgå et åbent sammenbrud og holde nødtørftigt sammen på de 27 medlemslande, selv om 'euro-krise' ikke er det danske formandskabs, men EU-præsidenten Van Rompuys bord.

Spørgsmålet er blot om ikke EU's sammenbrud ville være det bedste, der kunne ske for de europæiske befolkninger. Hvad gavn har den almindelige befolkning eller den arbejdsløse ungdom i Spanien, Irland og Grækenland, eller for den sags skyld Danmark, haft af EU?

De store lande og hovedaktørerne i opbygningen af den politiske union, Tyskland og Frankrig, er på den anden side fast besluttet på at krisen skal udnyttes til at gennemtrumfe en centralisering af kontrollen over medlemslandenes politik og til at opbygge eurostaten.

EU skal ifølge deres logik bestemme over dagpenge og pensioner. Det vigtigste er at betale bankernes gæld, før der er råd til børnehaven. EU skal også bestemme at der skal være lave skatter (for de rige), og at uddannelser og hospitaler skal privatiseres, og der skal betales ved kasse ét, før der er adgang. De arbejdende dikteres reallønsfald, det store flertal nedskæringer.

Det er bankmændenes, monopolisternes og spekulanternes paradis, men for arbejdere og unge i alle lande er EU helvede.

Men det egentlige projekt for at redde den kriseramte euro er den hurtigst mulige egentlige statsdannelse: Euro-staten. Der er ikke brug for de europæiske nationalstater mere. For at redde drømmen om EU som global stormagt skal den politi-

ske union fremrykkes og alle protester sættes til side.

I virkeligheden har historien allerede afsagt sin dom over Euroens levedygtighed. Den er i sin nuværende form reelt allerede brudt sammen - som møntunioner og valutaalliancer har gjort det talrige gange før.

Men det er ikke de enkelte landes forskellige nationale tilgang, der er årsagen til den økonomiske krise, eurokrisen eller gældsproblemerne. Tværtimod er netop EU og den fælles mønt direkte og indirekte med til at forstærke kapitalismens økonomiske udsving, fra spekulationsbobler til depression. Fordi demokratiet og mulighederne for at agere og handle bliver sat ud af kraft.

Som da EU satte regeringsledere i Grækenland og Italien fra bestillingen. De stærke lande satte svagere lande under administration med en politik dikteret af bankdirektører.

Det viste EU's sande ansigt. Ikke som fremskridtes og fredens projekt, men et ansigt forstenet med den magts arrogance der kendetegner et imperium hvor kolonierne og vasalstaterne ikke betaler tiende til tiden.

Og befolkningerne må trælle for at overleve uden rettigheder og fremtid.

Vi siger klart til Helle Thorning-Schmidt og hendes regering: Brug ikke det danske formandskab til at støtte planerne om udbygning af euro og eurostat, som danskerne tre gange klart har sagt nej til!

Forsøg ikke at tilknytte Danmark til euro- eller euro+pagt eller andre skridt mod den politiske union. Forsøg ikke at fifle med forbeholdene!

Og til arbejderne, de unge, det store flertal imod euro og eurostat siger vi:

Gå med på gaden mod eurostaten og euro'ens nedskæringsdiktater, som forkrøbler livet for arbejderne og ungdommen i hele EU. Vis det danske formandskab og de EU-begejstrede politikere, at danskerne vil have en anden vej end unionen!

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

1. januar 2012

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 400 kr.
År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner
1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 13.01.12

De fede år ligger bag os

Det var statsminister Helle Thorning-Schmidts ord og budskab i hendes første nytårstale. Den blev sendt på to TV-kanaler samtidig med at hun var til nytårskur på Amalienborg. Her strålede kvindelige ministre i nyindkøbte kjoler og frisurer om kap med smokingklædte S-, R- og SF-pingviner. De nød tydeligvis at være med og satte sig ind til det overdådige taffel, mens statsministeren uforstyrret fortsatte:

- Vi skal forberede os på nogle magre år. Den kommende tid vil kræve meget af os.

Hendes regering vil nemlig gennemføre nogle flere 'reformer', som gør livet surt for almindelige danskere, og tilmed for nogle af dem, der har det dårligst. Efterlønsslagnetningen og pensionsalderløftet skal følges op af servicetjek på førtidspension og kontanthjælp, så der kan skæres nogle midler væk.

Den socialdemokratiske regering snakker ustandseligt om pligter og rettigheder. Det er dens pligt at gå hårdt til hofretterne. Kontanthjælpsmodtagere skal til gengæld arbejde for kontanthjælpen uden faglige rettigheder af nogen art.

Alle skal udvise 'samfundssind' og 'gøre deres pligt', hvilket blandt andet betyder ikke at protestere mod nedskæringer eller reallønsfald og at lade være med at stille lønkrav ved de betydningsfulde overenskomster, som skal afsluttes nu, efter to-tre år med uafbrudt reallønsfald. .

For den ny regering betyder 'alle' alle. Før Thorning var nået til desserten fik hun fyret følgende af til arbejdere og direktører:

- Hvis en virksomhed beder sine medarbejdere om at holde igen med lønkrav, så er det også rimeligt, at det gælder for alle. Også på chefgangen. Alle skal bidrage. Der er ingen fribilletter.

For arbejdere og kapitalister er jo i samme båd. Og har lige rettigheder. Når det bliver vanskeligt at få budget-

tet til at slå til, bør kapitalisten f.eks. undvære en enkelt flaske af den ugentlige rødvinration.

Skål! Sagde de ved banketten.

I unionsland efter unionsland møvede stats- og regeringsledere sig ind i folks hjem fra TV-skærmerne med det samme koordinerede budskab: 2012 bliver værre end 2011 – men lige præcis deres land klarer sig godt, når bare man står sammen.

- Tyskland klarer sig godt, selv om næste år uden tvivl vil blive vanskeligere end 2011, sagde Merkel i sin tale, før hun forsvandt ind til middagsbordet.

I Frankrig erklærede den dybt upopulære Sarkozy, som i 2012 søger genvalg som præsident, og mere end noget har brug for en krig til at holde ham i sadlen, at landet befinder sig i den alvorligste økonomiske krise siden Anden Verdenskrig, og krisen ventes at fortsætte i det kommende år:

- Jeg ved, at tilværelsen for mange af jer, som i forvejen har været gennem meget i to svære år, endnu en gang bliver sat på en prøve. I afslutter året med større bekymring for jer selv og for jeres børn, sagde en medfølelse Sarkozy før desserten.

EU havde ét budskab til borgerne: Det bliver magre år, der forestår. Livremmen skal spændes ind igen. Der vil blive flere nedskæringer på de sociale budgetter. Løntilbagegang vil blive lovprist. Nye 'reformer' skal sikre at det går tilbage på alle felter. 'Velfærd' bliver hakket i småstykker og serveret som bøftatar for kapitalens mænd af begge køn, før hovedretten kommer på bordet: Det irreversible euroland, hvor ingen protester vil blive hørt eller tolereret.

Den danske statsminister satte tal på besparelserne, som skal nås gennem de bebudede 'reformer', herunder også af skatterne: Et underskud på de offentlige finanser på 100 milliarder kr.:

- Ja, måske bliver det endnu større, sagde Helle Thorning: - Det er svimlende mange penge. Og så fortsatte hun:

- Underskuddet betyder, at vi betaler velfærd med penge, vi ikke har. Det går ikke i længden. Det siger sig selv.

Og det går heller ikke, at Danmark bliver ved med at miste konkurrencekraft. For så flytter virksomheder og job ud af landet.

Svøbt ind i mange fraser om alle skal være med til at betale, yde, gøre noget osv. er recepten skåret ud i pap:

Nedskæringsreformer og lønnedgang. Velfærd uden penge. Konkurrencekraft på arbejdslønnens bekostning. Job der blæser i vinden.

For dem der ikke tror på EU og heller ikke på hverken nyliberalismens borgerlige eller socialdemokratiske fortalere er der en anden recept:

Vi rejser lønkrav! Vi går til kamp mod alle nedskæringer og alle arbejder- og ungdomsfejdske reformer.

Vi vil ikke betale kapitalens krise! Vi vil ikke betale euro'ens fallit og unionens fiasko! Vi vil ikke betale de riges fest hver dag.

Mobilisér omkring konkrete krav
En 'rød' EU-regering går i gang
Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Et nyt år med en 'rød' regering og dansk EU-formandskab: Mobilisering mod EU og nedskæringspolitikken er så nødvendig som nogensinde

Et års tid efter de første solstråler i det lune arabiske forår er lysglimtene endnu ikke slukket. Tværtimod har protester, plads-besættelser og demonstrationer spredt sig verden over, og et ungdomsoprør på tværs af grænser har haft en selvforstærkende dynamik, der sammen med Irak-krigsmodstanden står som dette årtusinds foreløbig anden verdensomspændende protestbølge.

I Europa er det især det spanske ungdomsoprør vendt mod den socialdemokratiske regering, samt det græske folks kamp mod en socialdemokratisk regering, som fylder i bevidstheden.

Men også i Italien har der været mobiliseret kraftigt, og også i England, hvor vi først så optøjerne i flere byer tidligere i år (som et noget frustreret vredesudtryk over kontinuerlig politibrutalitet), men for nylig til gengæld en massiv og stærkt organiseret endags generalstrejke med op mod to millioner strejkende offentligt ansatte, der vendte sig imod pensionsnedskæringer.

I Danmark kan vi mønstre ikke bare ét socialdemokratisk regeringsparti, men to, samt et tredje uden for regeringen til forefaldende rygdæknings- og afled-

ningsmanøvrer.

De nyere bevægelser som Occupy, Democracia Real m.v. har tjent til at rive masken af socialdemokratiet og Obama-typer i flere lande. F.eks. i Spanien, hvor man taler om socialdemokraterne og de åbent borgerlige som ”to sider af samme euromønt”. Men de har endnu ikke haft samme stærke effekt i Danmark, hvor der fortsat er en længere liste undskyldninger for SRSF-regeringens borgerlig-reaktionære politik, ikke mindst på grund af liste Ø.

Venstrebevægelsens og ungdomsbevægelsens afvisning af det spanske socialdemokrati var for nylig en medvirkende faktor til, at socialdemokratiet tabte regeringsmagten – dog til det højrepopulistiske, PP, der vandt regeringsmagten med flertal i parlamentet. Udviklingen i de venstre-/ungdomspolitiske bevægelser kamp, nu mod en højreregering, under en krise, og uden illusioner om socialdemokrater, vil blive spændende at følge de kommende år.

Danmark og eurokrisen

'Man skal kunne tælle til 90', er Helle Thornings svar, når en kritik rejstes af

hendes politik. Vi kunne så lade os stille os tilfredse med denne erklæring om, at hun tilsyneladende også selv synes, at hendes regerings politik er en fejl, og erklære at ”så er vi jo enige om det”. Men sandheden er en anden – som de seneste måneder igen har vist – man skal bare kunne tælle til to: Tyskland og Frankrig, Merkozy – i den rækkefølge.

For mens EU-spidskerne har travlt med at udskifte regeringsledere i Sydeuropa, er der stadig tid i EU-systemet til revision af 'de danske regnskaber', dvs. finansloven, og med socialdemokrater og folkesocialister (tidligere praktiske socialister, demokratiske socialister, økonomiske demokrater, øko-socialister, femi-socialister m.v.) i regering, ser det ud, som om denne EU-model skal fortsætte, uden at danskerne skal have muligheden for at sige nej.

EU afsløres under krisens skærpelse som monopolkapitalens redskab, især den tysk-franske, uden om alle normer og forestillinger om selv det borgerlige demokratis demokratiske krummer til befolkningerne – til at øge sin profit, at indsætte de mest profitable statsledere, samt dirigere finanslove m.v. gennem

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

ikke mindst lån, der 'tilbydes' som konsekvens af euroens egen krise.

Oven på de skrøbelige fundamentet af fallitboer og gæld forsøges fra EU et byggeri af nye gælds fængsler med Europas borgere som indsatte på livstid.

Det er denne union, Helle Thorning skal agere marionetdukke for i det første halvår af 2012, hvor Danmark har formandskabet for EU. Og det er ikke mindst via EU-modstanden, at den 'røde' regering skal afsløres som den ene side af en euromønt.

I EU-modstanden står vi ikke bare over for 'ja-siden', men også over for den taktiske manøvre fra kapitalens side om at lade de nationalistiske og populistiske partier Europa over indtage en EU-kritisk retorik og betone det nationale element, sådan at den EU-positive fløj kan fremstilles som den internationalistiske. Dette er ikke en særlig ny taktik fra borger-skabet, men den er styrket med blandt andet den europæiske højrefløjs styrkelse, og den er blevet gennemgående i Europa. Hvor der ikke er EU-modstandere som Folkebevægelsen at stemme på, som det er tilfældet i flere lande, er de nationalistiske partier det eneste 'anti-EU'-alternativ til EU-parlamentsvalgene.

Herhjemme er det selvfølgelig DF (men i øvrigt også DNSB m.v.), der indtager denne politisk behagelige position, som ingen af de borgerlige medier gennem ti års DF-støtte til EU-politik i Danmark på nogen måde har forsøgt at afsløre.

Kampen mod EU er kampen mod både den nyliberale nedskærings- og privatiseringspolitik, ligesom det er kampen mod den antidemokratiske struktur, som er og bliver en forhindring på den danske revolutions vej, som monopolkapitalen har bygget op gennem årtier.

Kravet om folkeafstemning ved traktater, afsløringen af SRSF som et uafviseligt nyliberalt regeringsprojekt, må gå hånd i hånd for os, omend særlige kampagner som kravet for folkeafstemning bør have et selvstændigt afsæt.

Mobiliser omkring konkrete krav

Enhedslisten, hvis fingeraftryk er ud over hele den forbryderiske finanslov, spiller deres spil, og forsvaret for Enhedslisten præger hele den revisionistiske og trotskistiske bevægelse samt anarkisterne. Forsvaret for Enhedslisten ved finansloven lignede til for-

veksling det, der anvendes ved overenskomstforhandlinger, og allerede inden finansloven lå færdig, lød det fra Ø-forsvarerne: "Vent til næste finanslov, det er den, der bliver afgørende."

Vores opgave er fortsat at mobilisere omkring konkrete krav, sociale såvel som krav af antiimperialistisk karakter. Den samling, der må bygges omkring de konkrete krav på f.eks. det sociale område, må favne alle de aktive kræfter, der vil støtte op om kravene. For flere repræsenterer SRSF-regeringen

reelt set en forandring, men de er stadig af den (reformistiske) opfattelse, at regeringen skal 'presses'. Men også de har en rolle at spille i diverse bevægelser på konkrete kampfelter.

Med SRSF-regeringens udmelding om, at den er 'åben' for krige uden om FN-mandater, har vi fået en af de på forhånd mest krigs-offensive programmer, og selv Ø-fortalerne for f.eks. Libyen-krigen fremstår positivt og progressive, når de kræver (et 'klart') FN-mandat for at gå i krig. Anders Fogh har bebudet, at han som NATO-chef forventer et godt samarbejde med den nye regering, og at han allerede inden valget havde haft gode snakker med både den nuværende statsminister og udenrigsminister.

Vi kan kort summere op: Efterlønnen ryger. Daggenge-perioden forlænges ikke, men de, der ville være faldet ud d. 1/7 2012, forlænges et halvt år (fordi

netop den gruppe var et tema i S/SF-valgkampen). Der skæres ned for blandt andre de universitetsstuderende, som allerede har været på gaden i protest. Den røde danske regering var ikke enig med et stort flertal om at få Palæstina ind ad bagdøren*. CIA-Grønlands-undersøgelserne var ikke ønskede. Den form for arrogant optræden, som ikke mindst Fogh ind-

førte, fortsætter og udvikles.

Regeringen er fuldstændigt afsløret som 'business as usual' på Christiansborg, omend regeringens statsminister gang på gang ikke engang vil tage ansvar for egen politik(!).

* I øvrigt spillede SF i denne forbindelse en grim rolle, og den politiske linje havde det retoriske potentiale til at være farlig for Palæstinas optagelse i FN-underorganet. Den rolle har SF spillet i Danmark masser af gange.

Tilbageblik på 2011

Af *Nettmagasinet Revolusjon*

De norske marxist-leninisters status ved årsskiftet trækker perspektiver op for 2012: Barometret står på storm. Orkanen Dagmar kunne være et forvarsel

Året 2011 har rystet verden på mere end én måde: Oversvømmelseskatastrofer i Asien, jordskælv, tsunami og reaktornedsmeltning i Japan; nye NATO-bombardementer og massakrer mod Libyen, Afghanistan og Pakistan; drakoniske krisenedskæringer i Europa og nedtrampning af lande som Grækenlands og Italiens nationale suverænitet.

De arabiske folk har fået undergrunden til at skælve under imperialisterne og deres lokale despoter i Mellemøsten. Tuneserne fik følge af ægypterne, og både Ben Ali og Hosni Mubarak måtte bide i græsset. Folket i Yemen fulgte efter, men har endnu ikke høstet sejrens frugter.

Imperialisterne sundede sig hurtigt efter det første chok og har siden manøvreret hektisk for at distancere sig fra dens gamle nikkedukker som Ben Ali og Mubarak. Pludselig blev USA-imperialismen, Storbritannien og Frankrig de arabiske folks 'venner' og støtter i kampen for demokrati og uafhængighed. I en sådan grad at de infiltrerede det gryende libyske folkeoprør,

manipulerede FN og sønderbombede både Libyen og sikkerhedsrådets resolution 1973.

2011 var året hvor NATO udvidede sine terrorkrige til det afrikanske kontinent, med norske F-16 blandt de dygtigste mordmaskiner over Libyen. Efter at FN's sikkerhedsråd gav grønt lys for en flyforbudszone over Libyen, voldtog NATO straks hele resolutionen og lavede et flyforbud om til en bestialsk bombemassakre for regimeskifte – i alliance med ultrareaktionære islamister. De norske jagerbombers drabsindsats er lovprist i NATO og i Washington. I partnerskab med islamisterne og al-Qaida er Libyens relative velstand og velfærd raseret.

'De vestlige demokratier' sørgede for at Muammar Gaddafi blev likvideret på en om mulig endnu mere primitiv og bestialsk måde end Saddam Hussein og Osama bin Laden. Tallet på ofre for NATO-krigen bliver beregnet til 30.000. Sikkert en ringe pris at betale, nu hvor NATO-landes oliemonopoler har fået fri adgang til Libyens formidable olieresourcer.

Det har givet smag for mere. Ved udgangen af året forbereder imperialisterne anslag mod Syrien efter libysk opskrift. Også her vil man gøre brug af kamuflagestrategien '*Responsibility to protect*' (R2P), ifølge hvilken imperialisterne angivelig drives af empati og omsorg for civilbefolkningens ve og vel

og ikke har de fjerneste selviske interesser i regionen. Det eneste som mangler, er at vetomagterne Rusland og Kina presses og bestikkes til at godtage en resolution som åbner for ny militær intervention. Chancerne derfor bliver større, fordi Medvedev og Putins autokrati har travlt på hjemmebanen nu hvor russerne har fået nok af valgfusk og oligarkernes magtmonopol. NATO har allerede tropperne opstillet: I Tyrkiet i nord, og i Jordan i syd. Hvis NATO lykkes med sin plan for regimeomstyrtelse også i Damaskus, har den aggressive alliance omsider sikret sig kontrol over absolut alle stater i Middelhavsregionen. Og så vil USA-imperialismen og NATO have ryggen fri til det længe planlagte opgør med Iran.

Verden går derfor mod nye krige og ny NATO-aggression. Ingen behøver tvivle et sekund på at Norge vil være med på færd. For en sikkerheds skyld er amerikanernes mand, han som for flere år siden forsikrede USA om at Stortinget ville vælge amerikanske kampfly uanset pris, indsat som ny krigsminister. Med Espen Barth Eide ved roret kommer der både nye våben og nye krige.

Miljøødelæggelser og klimaændringer, menneskeskabte eller ej, får stadig større omfang og følger. Verdens allermest påtrængende miljøtrussel er de imperialistiske krige, sammen med konsekvenserne af den fortsat ukontrollerede radioaktive forurening fra Fukushima i Japan. Men dette står ikke øverst på dagsordenen for miljøkampen og miljøaktivisterne. I stedet kører de fleste miljøorganisationer med på de kapitalistiske regerings ræs ved at prædike om klimavoter eller kræve højere priser for strøm.

Vestmagterne, som efter hundrede års undertrykkelse fremstiller sig som arabernes venner, er de samme borgerlige demokratier som sørger for at holde deres egne befolkninger nede. Democracy Index for 2011 fra Economist Intel-

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

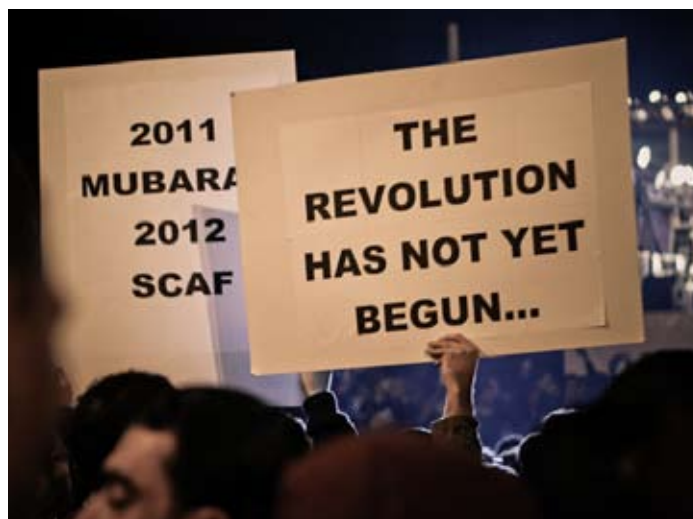
Husk også at tjekke KPnetTV2 Historien om balladen

ligence Unit (EIU) viser, at demokratiet får stadig trangere kår. I de fleste regioner er den gennemsnitlige pointsum for 2011 lavere end i 2010, også i de udviklede lande i Nordamerika og Vesteuropa. Stadig færre lever i det som kaldes et udviklet demokrati – i 2011 sank procentandelen til sølle 11 procent. I 2011 har nedgangen været størst i Europa, siger rapporten, og den bekræfter ikke overraskende at fem af landene som har mistet demokratipoint, er medlemmer af eurozonen: Grækenland, Italien, Portugal, Spanien og Irland.

Flere af disse lande er frataget deres suverænitet og sat under administration af EU og den europæiske centralbank ECB. Massive velfærdsnedskæringer har ført til et utal af strejker og masseprotester i Grækenland, Italien, Spanien og andre lande. Arbejdsløsheden er på 20 procent, folk kastes på gaden, og ungdommen har ikke længere nogen fremtidsstro – i Spanien er hver anden ung uden job. De har erobret gader og torve i protest. Og endnu er vi bare i startfasen.

Borgerklassen i ind- og udland forbereder sig til klassekamp med øget brug af magt, mere politi og drakoniske overvågningsforanstaltninger. Når det gælder om at styrke statens voldsapparat, er budgetnedskæringer et fremmedord.

Internettet og de tilhørende sociale medier er det nyeste mål for overvågning, censur og manipulation. Det bliver sagt, ikke uden grund, at hvis det ikke var CIA som opfandt Facebook, så burde de have gjort det. På den ene side bliver nettet brugt til psykologisk krigsførelse og overvågning, på den anden side giver det folket tidligere utænkelige muligheder for kommunikation og fælles handling. I USA foreligger der forslag til en hastelov – Stop Online Piracy Act (SOPA) – som skal sørge for blokering af uønsket indhold med kopi- og ophavsretten som påskud. Bliver den vedtaget, kan det betyde at det link du lagde ud om en film eller bog du kunne lide (eller ikke lide), på din Facebook-væg, kan give dig op til fem års fængsel!

Tahrir pladsen nytårsaften

Parallelt med denne udvikling styrker den usminkede fascisme sig. Den har været finanskapitalens redningsmand før og kender sin besøgstid, når kapitalen kæmper for at bevare samfundskontrollen. Fascistiske og nazistiske partier har styrket deres positioner i en række europæiske lande. I Ungarn marcherer stormtropperne åbenlyst. I Tyskland er der afsløret tætte forbindelser mellem fascistiske terrorgrupper og statens efterretningsorganer. I Spanien er de gamle francister på fremmarch igen, rigtigt nok under Partido Populars skorter. I Italien fisker fascisterne i stadig mere oprørte vande.

Fascismens mest hæslige ansigt viste sig i Norge i form af Behring Breiviks ideologisk motiverede terrormassakre den 22. juli. Men i Norge vil magthaverne ikke have fokus på terrorismens fascistiske og racistiske arsenal. Så er det belejligt med retspsykiatere som affejer hele problemstillingen ved at hævde at Breivik var paranoid skizofren og dermed utilregnelig. Det har han formodentlig været i samfulde ni år mens han forberedte udåden. Som 'utilregnelig' kan han heller ikke dømmes, dersom vurderingen fortsat er gældende når retssagen kommer op til foråret.

Den berygtede nazitorturbøddel og kommunistjæger Henry Oliver Rinnan blev til sammenligning dømt for 'bare' 13 mord. I Frostating lagmandsret i 1946 herskede der ingen tvivl om at han og resten af banden var fuldt ud tilregnelige.

Allerede i nytårstalen for et år siden varslede statsminister Stoltenberg at

Norge skulle vise muskler med markeringen af Roald Amundsens erobring af Sydpolen i 1911. Det blev da også gjort med chauvinistisk ståhej. Med statsministeren på plads markerede Norge sit 'retmæssige krav' på en femtedel af det enorme Antarktis.

Den norske ishavsimperialisme har længe optrappet sin aktive rolle i polarområderne, især efter at Rusland og Norge blev enige om en endelig delelinje i Barentshavet. Norge bedriver en omfattende militarisering af Svalbard, noget som selvfølgelig benægtes. Norske radarstationer på Svalbard bruges til militære formål, i fuldstændig strid med Svalbardtraktaten. For at finde flere knager at hænge norsk dominans i polarområderne op på har regeringen bestemt sig for at udvikle ny minedrift på Spitsbergen. Dette er den samme regering, som mener at gas må eksporteres til Europa for at erstatte de forurenende kulkraftværker ...

Modstanden mod denne regering for krig og miljøødelæggelse er næppe mærkbar. Højresiden har ikke stort at indvende, mens venstresiden er lammet af socialdemokratisk impotens. De revolutionære kræfter findes, men de er invaliderede og selvoptagne – i hvert fald set med arbejderøjne. Budskabet fra klassebevidste arbejdere er nu som før: Se nu for helv... at samle de kommunistiske kræfter! Måske lykkes man i 2012? Det er tilladt at håbe.

Til den som synes at dette blev et noget dystert tilbageblik, må det siges at det er vanskeligt at undgå, som verden ser ud. Men alt ser heldigvis ikke mørkt ud!

Det fejrer en oprørsvind over verden. Den har bevæget sig fra Latinamerika til Mellemøsten og Nordafrika. Oprørsmonsunen blæser friskt fra syd og kan øge i styrke på sin vej op fra Grækenland, Italien, Spanien og Portugal. Mens orkanen 'Dagmar' hærgede kysterne på Nordvestlandet, tyder de politiske vejrudsigter på, at det bygger op til en 'Alexandra' (Kollontaj), fulgt af en 'Clara' (Zetkin), som kan ende med orkanen 'Rosa' (Luxemburg) før man aner det.

Den gamle fagbevægelse i Europa

kæmper en ihærdig forsvarskamp, mange steder med stor kraft og styrke. Men den europæiske fagbevægelse er grundlæggende reformistisk i toppen. Den er svækket, både medlemsmæssigt og i sin sammensætning. Det merværdiproducerende industriproletariat er blevet stadig mindre. Kapitalen har flyttet industrien til Asien, og det er her millionhæren af industriproletarer er i færd med at blive en klasse for sig selv, og ikke kun i sig selv. Strejker og besættelser er blevet et dagligt fænomen i verdens store produktionshaller, det vil frem for alt sige lande som Kina og Indien. Det er måske her arbejderklassens revolutionære klassekamp først vil blive genfødt og give internationale rystelser.

Det norske folks EU-modstand er mere konsolideret end nogensinde. Fire ud af fem nordmænd siger nej til medlemskab af Unionen. En ny drejning i EU-modstanden er, at kampen mod EØS har tvunget sig ind på dagsordenen. Tendensen med resigneret at godtage at ethvert EU-direktiv bliver integreret i norsk lovgivning som følge af denne aftale, er ved at vende.

Flere af de reformiststyrede LO-forbund har følt presset fra grundplan og vender sig nu skarpt mod både Postdirektivet og ikke mindst Vikarbureaudirektivet, med krav om at Norge bruger sin reservationsret. Postkom og Fellesforbundet er ikke kendt for at være blandt LO's mere radikale forbund. Begge kræver at varetøret bliver brugt. Trykket har været så stærkt at tilmed landsmødet i Arbejderpartiet påførte partiledelsen et sviende nederlag.

Magteliten kæmper på flere områder. Meget kan gå i den rigtige retning hvis arbejderne og de progressive kræfter evner at udnytte mulighederne. Kampen for at komme ud af EØS starter i 2012 med aktionsdagen den 18. januar. Kampen for at hindre nye NATO-krige og norsk deltagelse er allerede i gang.

Godt nyt kampår!

OK2012 med garanteret reallønsfald: Stil lønkrav!

Overenskomstforhandlingerne for 240.000 ansatte på omkring 6000 virksomheder i industrien er gået i gang: Toppen vil ikke rejse lønkrav og arbejdskøberne vil se reallønsfald

Industriområdet har altid været lønførende, men signalet ved OK2012 har fra alle sider været, at der er lagt op til reallønsnedgang. Overenskomstforhandlingerne mellem Dansk Industri og CO-Industri begyndte den 4. januar og skal efter køre planen være afsluttet senest 10. februar.

De blev skudt i gang med en demonstrationsmarkering fra HK, der denne gang for alvor forlanger den groft diskriminerende 50%-regel fjernet, der som det eneste fagforbund må opfylde et krav om at 50 pct. af en arbejdsplads er organiseret hos dem for at tegne overenskomst.

På forhånd har CO-Industri og LO fortalt vidt og bredt, at man ikke vil stille lønkrav. Dansk Industri har forkyndt, at man må regne med reallønsfald, og SRSF-regeringen har igen og igen erklæret, at der ikke må rejses lønkrav. Senest i Helle Thorning-Schmidts nytårstale. Men regeringen holder lav profil og lade fagbevægelsens generaler og underofficerer om at vinde slaget: For en dansk EU-regering, der har lovet længere arbejdstid og lavere løn – og som netop har gennemført den veritable slagting af efterlønnen og højnelsen af pensionsalderen – vil et reallønsfald være et godt resultat.

Krisebevidste danskere: Rejs lønkrav

Om det er fulgt op af et veritabelt mediebombardement, der går ud på, som en overskrift i Berlingske Tidende lyder, at 'Krisebevidste danskere opgiver at få mere i løn'. Det støttes selvfølgelig af en hel stribe arbejdsmarkedsforskere.

Med så mange stærke kræfter imod har de røster, der har talt for at stille

lønkrav på den politiske venstreside og i fagbevægelsens venstrefløj været få og spage. Enhedslistens arbejdsmarkedsordfører Kristian Juhl sent, og vel mest af gammel vane, været ude med en opfordring om at bede om mere i løn:

- Jeg håber, at folk har appetit på at forlange nogle ordentlige lønninger. Det vil give mere omsætning i samfundet. Det har vi i dén grad brug for. Skulle jeg ønske noget andet samfundsmæssigt var det, at arbejdstiden blev sat voldsomt ned, siger han.

Det er selvfølgelig helt rigtigt, men det har en grim bismag af alibipolitik, når liste Ø støtter Thorning-regeringens generelle politik. Det vil ikke blive fulgt op af noget mærkbart.

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer til at der rejses og kæmpes for kraftige lønstigninger på baggrund af de seneste års reallønsfald. Det betyder også at forberede at sige Nej ved de kommende afstemninger om de forventede magre resultater. Krisebevidste danskere rejser lønkrav!

Stop reallønsfaldet

Fagbevægelsens topforhandlere har været ude med 'bløde' krav om mere tryghed i ansættelsen, øget uddannelse og kamp mod social dumping – for at undgå at rejse rigtige lønkrav. Hos arbejdsgiverne taler 4 ud af 5 topchefer om lønstigninger på 'højest 2 pct'.

LO, der repræsenterer 1,1 millioner medlemmer, forudsiger lønvækst i 2011-2013 på godt 2,0 procent om året.

LO-formand Harald Børsting roser dem, der ikke kræver mere løn:

- Det her afspejler, at vores medlemmer har en vilje til at give afkald på goder for at ændre på situationen. Vi går efter at bevare det nuværende lønniveau, men jeg tør ikke sige, hvornår vi kan indhente det reallønstab, vi har oplevet under krisen.

Reallønnen er faldet de seneste år. En privatansat oplever i gennemsnit 5.000 kroner i tabt købekraft. Alene den accelererende inflation og en hel stribe nye afgifter har allerede bidt mere end 2 pct. af. Det er langt fra nok til at bevare reallønnen, som Børsting påstår, LO har som mål.

Konference: Fagre nye Europa

Arr. Fagbevægelsen mod Unionen

Velfærd, økonomi og faglige udfordringer ved EU's nye finansstyring
6. februar kl. 10-16, Landstingssalen, Christiansborg

Eurokrise, aktiekursernes rutsjetture og gigantunderskud i de sydeuropæiske statsbudgetter har i det sidste år sat turbo på en centralisering af den økonomiske politik i EU.

Den foreløbige kulmination er indgåelsen af den såkaldte Europagt på EU-topmødet i begyndelse af december 2011 (uden om Storbritannien) – og i skrivende stund uden klarhed, om Danmark tilslutter sig pagten eller ej, med eller uden folkeafstemning, med eller uden forhold til enkeltdele, der ikke kun er omfattet af euroforholdet fra 1992, og med eller uden forbehold for enkeltdele af finanspolitikken.

Sammensvejsningen af EU til en finanspolitisk union har været undervejs i

flere år. Den såkaldte »economic governance« (»økonomisk regeringsførelse«) har i de sidste år krævet stadig flere finanspolitiske tilpasninger, især gennem offentlige besparelser og stadig strammere styring af medlemslandenes økonomiske politik.

Finansstyringen er bygget op af flere politiske vedtagelser: 2020-strategi, konvergensprogrammer, »europæisk semester«, »six pack«, stabilitetsmekanisme og europlus/konkurrencepagt.

»Economic governance« er svært oversætteligt. Det dækker over EU's ret til at stille finanspolitiske krav til alle medlemslande. De lande, der ikke efterlever centrale målsætninger, kan straffes gennem økonomiske sanktioner.

Europagten, finansstyringen og den økonomiske politik traktatfæster neoli-

berale doktriner om, at markedsreformer, konkurrence og smalle offentlige budgetter løser alle økonomiske problemer i Europa.

Konsekvenserne for demokrati, velfærd og sociale rettigheder har kun i meget begrænset omfang været genstand for offentlig debat – indtil videre. Derfor har Fagbevægelsen mod Unionen taget initiativ til en åbent diskuterende konference om fordele og ulemper af EU's finanspolitiske styring.

Selv om Fagbevægelsen mod Unionen frygter, at stramningerne sætter det nationale demokrati på spil, medfører velfærdsforringelser og begrænser af fagbevægelsens råderum, er konferencen tænkt som et åbent og diskuterende forum – for tilslutning til Europagten må som minimum foregå på et oplyst grundlag.

EU's økonomi- og finansministre skal mødes af demonstration i København

Et initiativ, der kalder sig "Forandring nu – en retfærdig fordeling af krisens regning", arbejder med at forberede nogle aktiviteter, mens Danmark har formandskabet for EU

Det er Byggefagenes Samvirke og LO Storkøbenhavn, som har taget initiativ til at indbyde udvalgte repræsentanter fra fagbevægelsen, elev- og studenterbevægelsen, miljø- og klimaorganisationer, faglige og politiske ungdomsorganisationer.

Gruppen, der mødtes kort før jul, er foreløbig blevet enige om, at der som minimum arrangeres en konference den 28. marts fulgt op af en landsdækkende demonstration den 29. marts – dagen før EU's økonomi- og finansministre mødes i København.

- Europa står midt i en alvorlig krise, som ikke bliver løst ved at fortsætte den nedskæringspolitik, som er de europæiske ledes svar. I stedet er

der brug for at kickstarte økonomien og investere i uddannelse, miljø og klimajob, siger Anders Olesen fra Byggefagenes Samvirke.

- Der er brug for en samlet løsning på de udfordringer, Europa står midt i. Selvom der er tale om et meget bredt samarbejde i det her initiativ, så er vi enige om, at regningen for krisen indtil nu er blevet sendt det forkerte sted hen, siger Anders Olesen.

- Vi kan ikke acceptere, at arbejdsløsheden stiger over hele Europa, og at millioner af borgere får fjernet deres livsgrundlag, samtidig med at klimakrisen og den økonomiske krise bliver stadig mere alvorlig, siger han.

- Det er nu, de organisationer, som allerede er tilsluttet, skal i gang med mobiliseringen og den konkrete planlægning af aktiviteterne.

Der arbejdes på at lave en markering med deltagelse fra medlemmer af den siddende regering og LO-toppen.

Program

Konferencen består af forelæsninger og paneldebat med salen.

Oplægsholdere og debattører er blandt andre

- Marie-Louise Knuppert, forbundssekretær i LO;
- Asbjørn Wahl, Alliansen for Velferdsstaten, Oslo;
- Bente Sorgenfrey, formand FTF;
- Dennis Kristensen, formand FOA;
- Simon Tøgern, sektorformand HK Privat;
- Henrik Bay-Clausen, formand 3F Kastrup;
- Sofie Carsten Nielsen, MF RV;
- Lisbeth Bech Poulsen, MF SF;
- Finn Sørensen, MF Ø;
- Ole Christensen, MEP Socialdemokraterne;
- Søren Søndergaard, MEP Folkebevægelsen mod EU.

Tilmelding og betaling hos Fagbevægelsen mod Unionen

www.eufagligt.dk

Nytårstale: En lidt tynd kop te

Efter tre måneders zigzagsejls af den nye regering havde statsministeren med sin nytårstale muligheden for at udstikke kursen og give klare meldinger om, hvad regeringen vil sætte i værk i 2012. Den mulighed blev ikke udnyttet, mener FOA

i stykker, når virksomheden krakker eller flytter til lavtlønslan-dene, eller den offentlige sektor skærer ned og ned, uden at vi som samfund gør alt, hvad der står i vores magt, for at skabe nye job.”

Han mener, det er barokt, at vi skubber byggebranchen i gang med at renovere offent-

”Det var den forudsigelige tale, som ikke bragte nyt på banen i forhold til regeringsgrundlaget,” siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

Han havde håbet, at regeringen havde forladt mumleriet og snigeriet langs panelerne til fordel for klare, højlydte og umisforståelige meldinger om handling.

”Jeg havde håbet, at statsministeren havde sat kød og blod på initiativer, der skal skubbe hjulene i gang i det danske

samfund, og som kan skabe job til de mange, som er skubbet ud på reservebænken. Der skal gang i væksten, hvis vi skal fremtids sikre den danske velfærd. Og det er også her, at vi for alvor kan skabe nye job. De initiativer var desværre næsten helt fraværende i talen,” siger Dennis Kristensen og fortsætter:

”Det er da en absurd situation, at vi bruger alt krudtet på at redde den finansielle sektor i Europa, mens mennesker af kød og blod får slået deres tilværelse

lige veje og institutioner for at øge beskæftigelsen, mens vi fyrer offentligt ansatte i bundter.

”Beskæftigelsen fik lov til at sejle i sin egen sø under den tidligere regering. Jeg havde forventet en krystalklar melding fra den nye regering om, at beskæftigelsen har hovedprioritet i 2012. Og så havde jeg forventet, at uddannelse til fremtidens krav på arbejdsmarkedet havde fundet vej til nytårstalen. Regeringen formodes at invitere arbejdsgivere og lønmodtagere til trepartsfor-

Kommuner sparer på arbejdsløse

Mens arbejdsløsheden fortsætter med at stige, vil kommunerne i det nye år spare massivt på indsatsen for at hjælpe de arbejdsløse

Hver fjerde kommune skærer ned på beskæftigelsesindsatsen. Det viser en rundspørge, som Avisen.dk har foretaget blandt formændene for beskæftigelsesudvalg i de enkelte kommuner.

59 af landets 98 kommuner har deltaget i rundspørgen. Og blandt landets største kommuner skal både København, Århus og Esbjerg spare.

Rammer de svageste

I godt hver femte kommune fører et stigende antal arbejdsløse også til at større træk på beskæftigelseskontoen, mens halvdelen af landets kommuner

forventer at bruge de samme penge som i 2011.

I Århus betyder nedskæringerne, at der er blevet prioriteret blandt de arbejdsløse.

- Vi har prioriteret at sætte fokus på dem, som der er størst mulighed for få i

job, og så må vi tage de andre løbende, siger formanden for arbejdsmarkedsudvalget Camilla Fabricius (S) til avisen.

Det samme billede går igen i flere af de kommuner, som skærer i beskæftigelsesindsatsen.

handlinger om ikke mindst styrkelse af uddannelsesniveaut i den danske arbejdsstyrke. Jeg er overrasket over, at statsministeren undlod at tegne et offensivt perspektiv for netop disse trepartsforhandlinger. Det lover desværre ikke så godt for regeringens ambitionsniveau i forhold til en mulig trepartsaftale,” mener Dennis Kristensen.

”Endelig ville det have klædt statsministeren, hvis hun oven på nedsættelsen af den ene undersøgelseskommission efter den anden i nogle håbløse og amatøragtige personsager havde sagt det ligeud: Regeringen vil ikke acceptere, at Danmark rykker op af listen over lande i verden, hvor magtmisbrug, magtfordrejning og korrupsion stortrives. Det ville have været befriende, hvis statsministeren havde meldt ud, at offentlig forvaltning og politisk ledelse både centralt og lokalt skal bygge på moral og etik, og at regeringen derfor kritisk vil endevende, hvilke særlige goder der knytter sig til det politiske arbejde, og som afviger markant fra befolkningens vilkår,” siger Dennis Kristensen.

Toogfyrrer døde på arbejde i 2011

Siden sidste nytår er mindst 42 døde, mens de var på arbejde

Ifølge Arbejdstilsynets hjemmeside var der frem til jul sket 41 dødsulykker i 2011 på det danske arbejdsmarked. På årets sidste dag blev et avisbud dræbt på Sjælland, da hun blev påkørt af en bil, så det samlede antal indtil videre kan opgøres til 42. Det er tre mere end i 2010.

Arbejdstilsynet har endnu ikke fordelt årets ulykker på brancher.

Men en opgørelse fra BAT-kartellet viser, at ni personer har mistet livet ved bygge- og anlægsarbejdet i Danmark i 2011.

Til sammenligning omkom otte personer på danske byggepladser i 2010.

Fem af de ni dødsulykker er faldulykker fra stor højde.

Stressmøllen

Karin er gået ned med stress. For en lille måneds tid siden blev arbejdet på institutionen bare for meget. Når man arbejder med mennesker af kød og blod, fyldt med menneskelige egenskaber og frem for alt følelser, så er det en daglig belastning for ens egne nervetråde, når myndighederne træder på de unge brugere af institutionen.

Karins arbejde er med andre ord ikke for sarte sjæle. Det kræver hård hud på nervesystemet, men for Karin blev mosten for meget. Man har tilbøjelighed til at rette bebrejdelser mod ens egne manglende formåenheder frem for myndighedernes nedgørelse af vores samfunds ressourcer. Som det sensitive væsen, Karin er, brød hun i starten af december sammen foran sine kollegaer. Sammenhobningen af frustrationer var vokset Karin over hovedet. De fleste mennesker har den sørgelige egenskab at fortrænge belastningen af nervesystemet. Oftest synliggøres problemet i form af en bombe.

Heldigvis har Karin nogle fantastiske kollegaer. Der blev trøstet, bakket op og givet mental lindring, hvorefter Karin blev sendt med klar besked om ikke at vende tilbage, før hun havde genvundet selvværdet. Siden har kollegaerne fulgt omsorgen op med søde mails, blomster og anerkendende telefonsamtaler. Karin burde ikke kunne være i tvivl om kollegaernes værdsættelse, men når man er nede med stress, er 2+2 ikke altid 4.

Der var nu brug for hvile og plejning af sårene på sjælen, så Karin gik hjemme og nød freden og kollegaernes anerkendende ord. Blomsterne mindede hende om det. Karin blev så af institutionen sendt til psykolog. Det var jo for så vidt fint nok. Der var brug for terapi. Så langt så godt. Karin var tilfreds med behandlingen. Hun følte sig i gode hænder.

Mellem jul og nytår fik Karin så kastet tre breve i nakken af henholdsvis Københavns kommune og Jobcentret. Kommunen skulle have en bekræftelse af sygeperioden, så de kunne dække institutionens lønudgifter. Der fulgte nogle skemaer med, som skulle udfyldes. Det var almindelige formaliteter, som overfører udgifterne fra arbejdsgiveren til skatteborgerne. Skemaerne blev udfyldt, og så var den pote ude.

Anderledes stod det til jobcentrets henvendelse. Det skulle vise sig, at Karin blev viklet ind i en svikmølle:

”Efter sygedagpengeloven er kommunen forpligtet til at tilrettelægge og gennemføre et individuelt og fleksibelt opfølgingsforløb i sygedagpengesager, hvor kommunen ikke har modtaget en raskmelding.”

Formålet er – angiveligvis – at ”sygemeldte støttes i at fastholde deres job/tilknytning til arbejdsmarkedet.” Hvis kommunen virkelig benyttede ordningen af omsorg for den sygemeldte, burde det være en frivillig ordning baseret på tilbud fra kommunens side.

Der er dog enkelte sygdomsforløb, som gør det muligt at blive undtaget ’forfølgelsen’: Sygemeldte med en alvorlig livstruende sygdom, såsom kræft, blodprop i hjertet med efterfølgende nedsat hjertefunktion, hjer-testop med efterfølgende hjerneska-de, hjerneblødning eller blodprop i hjernen, aids i udbrud og lignende.

En lidelse som stress, der er en anerkendt som en folkesygdom, undtager ikke den sygemeldte fra forfølgelse. Nu kan Karin derfor se frem til diverse møder med jobcentret, der skal klarlægge hendes arbejdsevne under hendes sygdomsforløb. Der er næppe mange, der vil indgå et vædemål med påstand om, at Karin kommer hurtigere tilbage til sin arbejdsplads med den ’behandling’.

Reno

I disse år er det som om Hans Scherfigs ry som billedkunstner på det nærmeste overgår forfatterens, for ikke at tale om hans ry som en ætsende skarp kritiker af det kapitalistiske samfund. Er det fordi hans jungledyr ikke kan skyde igen, når de bliver jagtet? Der er en grund til deres popularitet: Deres sublime jordiskhed.

Kunstnere, som har prøvet på at forestille sig, hvordan det ser ud i paradiset, har altid brugt vores egen jord som model. Når man vil male himmelens dejlighed, er det jorden, man maler. Vi kan ikke forestille os nogen skønhed, som vi ikke kender i forvejen. Drømmen om et opholdssted for de salige er en drøm om noget, vi har.

Nu er jorden imidlertid ikke noget paradiset, og menneskene kan ikke med rette kaldes salige. Når to tredjedele af denne klodes beboere lider nød, sådan som det er blevet oplyst af De forenede Nationers generalsekretær, mens jorden bugner af føde og rigdom, er der god grund til kritik. Naturen er ikke ubetin-

get fornuftig, og de vilde dyrs frikonkurrence er ikke forbilledlig for mennesker. Men naturens urimeligheder kan imødegås. Jorden kan dyrkes, vi kan grave og vande og forbedre, ødemarken kan gøres til en have, og en indskrænkning af friheden så vidt, at folk forhindres i at æde hinanden, må være til at bære.

Vores planet er et tåleligt opholdssted, den er rummelig og frugtbar og fuld af forunderlig skønhed og afveksling. I den korte tid, vi lever på den, kan vi kun nå at opleve ganske lidt af den, og vi skal blive så gamle som Abraham, før vi er mætte af dage. Det er bagvaskelse at kalde en sådan klode for en jammerdal, og det er ufornuftigt at give afkald på den for drømmen om en himmel, der kun er et billede af jorden.

Ingen kunstnerisk fantasi har nogensinde kunnet opfinde skønheder og glæder, som overgik virkelighedens. Ingen maler har nogensinde malet et paradiset, som han ikke har set her på jorden, han har højst kunnet se det, som andre var blinde for. Kunstnerne maler den verden, de er i. De kan ikke slippe ud af virkeligheden, hvordan de så bærer sig ad. De kan højst mildne lidt på den og udelade dens overdrivelser, men de kan aldrig male den underligere, end den er.

Kunstnerne modtager ikke nogen guddommelig inspiration, de har bare nærmet sig naturen og er kommet i et

'Jeg holder af at male dyr'

Af Hans Scherfig (1946)

nært forhold til tingene. Naturen er mere fantastisk end nogen kunstfrembringelse kan blive.

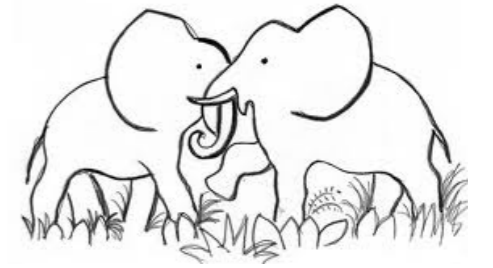
– Ser en tapir virkelig sådan ud? – spørges der foran billedet af den. Og dertil må man svare: Den ser meget mærkeligere ud. Den er meget mere overdreven i naturen. Den har måttet modereres, for at der kunne komme et sandsynligt billede af den. Og en okapi er endnu mere underlig, for slet ikke at tale om en gnu.

At male en okapi kan næppe være mindre berettiget end at male en ged eller en ko. Det ene motiv er ikke mere verdensfjernt end det andet. Afrika er ligeså virkelig som Fyn og Nordsjælland, og det behøver ikke at tydes som virkelighedsflugt, hvis man maler en savanne frem for en kålmark. Om man maler direkte efter tingene, eller man maler efter en forestilling, bygget op af erindringsbilleder, kan også blive et spørgsmål om teknik, om fremgangsmåde, om hukommelse og visuel fantasi, om viden om tingene.

Når jeg f.eks. har malet en hel del billeder med dyr, hænger det sammen med

en vis zoologisk viden, en gammel interesse for naturhistorie, som jeg stadig sysler med. Det betyder ikke, at jeg ønsker at være specialist i dyremaleri. Jeg laver ikke naturhistoriske tavler. Jeg interesserer mig for denne klodes liv og vækst og mærkelige mylder. Jeg mener ikke, at fantasi helst skal forvises fra kunsten. Det må være tilladt at fabulere og more sig og nyde friheden. (...)

Det sker somme tider, at folk spørger mig om, hvilken retning inden for kunsten, jeg hører til, og om jeg vil forklare mit kunstneriske program. Jeg har aldrig vidst, hvad jeg skal svare. Det har altid faldet mig vanskeligt at sige noget om malerier, også om dem, jeg selv har malet. I et konversationsleksikon har jeg set, at mit maleri skal være 'naivistisk', og jeg finder betegnelsen ganske tåbelig. Jeg maler meget bevidst, vælger og vrager og planlægger som andre håndværkere, der er ikke noget naivt ved det. Jeg maler ikke efter model, og jeg har aldrig været i Afrika og har aldrig set en urskov eller en savanne, men berejste folk siger, at det ligner. Naturen er bare meget mere forunderlig end man kan

vise på et billede, og dyrene er mere paradoksale og bizarre, end det går an at male, hvis man vil gælde for troværdig.

Jeg holder af at male dyr. Flodhesten, der flyder i Afrikas grønne vand som en ø – et løsrevet stykke land – med sin lyserøde unge mellem saftige søplanter. Girafferne, der står i det vældige afrikanske landskab, slanke og yndige med mønstret skind, med halsene strakte, nippende til akacietræernes fine løv. Næsehornet, der står dampende i urskovens grødede sump med sit krumme horn mod himlen og små utålmodige øjne. Tapirerne, der leger i bagindiens jungle, trinde og buttede med små snabler og det hvide dækket på ryggen, som naturen har fundet på at give dem – skabarak-tapirerne. Den underlige okapi, halvt zebra, halvt giraf, overlevet fra tertiærtidens utrolige paradiset. Elefanten, der maser sig vej frem gennem skoven med hvide stødtænder og viftende kæmpeører og små fornuftige øjne.

Det er jordiske motiver. Og de antikke fortællinger og de bibelske eventyr er også jordiske. Paradisets have er her på jorden, og de græske guder og gudinder

er meget menneskelige og har menneskelig appetit på livet. De græske sagn er lette og livlige, deres verden er ordnet og klar og logisk, deres stil er ren og ensartet, deres kultur oprindelig og enkelt. Det er en verden af virkelighed, en ædruelig, primitiv, plastisk, sanselig verden. At hente sine motiver derfra er at have denne jord som motiv.

Fra essayet 'Kunstneren og motivet', august 1946

Trykt i bogform i 'På vej ind i vandmanden – og andre kommentarer', 1951

Somalia: EU vil i landkrig mod pirater

EU's flåde forbereder sig på at slå til på land i det borgerkrigsramte Somalia

I dybeste hemmelighed har EU's forsvarspolitiske ledelse bedt den øverstbefalende for EU's flådestyrke til bekæmpelse af pirater i Adenbugten ved Somalia ('Operation Atalanta') om at udarbejde planer for, hvordan en militær indsats på landjorden kan gennemføres.

Den Europæiske Unions egen antipiratmission blev søsat i december 2008. Dermed markerede EU som blok sine afrikanske interesser, som skal hævdes militært. Flere gange senere er piratbekæmpelsesmandatet blevet udvidet. Det er gået fra det ret uskyldige: at beskytte konvojer med nødhjælp og assistere civile skibe, der var under angreb af somaliske pirater, til nu aktivt at overvåge al skibsfart og jage rundt efter små mistænkelige fiskerbåde.

Danmark bidrager ikke til EU's flådestyrke, men deltager i stedet i NATOs operation Ocean Shield. Og også NATO-styrkerne har gradvist udvidet deres spillerum. Danmark har flere gange brugt elitesoldater til natlige overfald på fiskerbåde, der var på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. NATOs flåde har desuden lukket store dele af den somaliske kyststrækning af med en slags blokade.

Piratjagten er med andre ord en koordineret EU-NATO-aktion, hvor USA ikke spiller den mest dominerende rolle. Og

I Adenbugten passerer omkring 30.000 skibe årligt. I 2010 blev der registreret 266 piratangreb på havet ud for Somalia. Siden december 2008 har i alt 2.317 søfolk været holdt som gidsel i kortere og længere tid, indtil der blev betalt løsepenge.

Der er mellem 20 og 30 krigsskibe fra det meste af verden til beskyttelsen af kapitalisternes strategiske handelsvej.

EU-flådestyrken: eunavfor.eu

Elastik til direkte angreb

den tegner til at føre unionslandenes militær ind på afrikansk jord i en uerklæret krig på somalisk territorium.

På vej i land

Efter at Operation Atalanta var blevet forlænget med endnu et år til december 2012, kunne den tyske avis Frankfurter Allgemeine afsløre, at EU påtænker atter at udvide mandatet for den militære operation – nu med muligheden for angreb helt ind over strandkanten, altså på landjorden. Det skal ske med den begrundelse, at det blot handler om at kunne fortsætte en eventuel efterfølgelse af et piratskib helt ind til kysten, og dér kunne pågribe mistænkte og ødelægge både og kajanlæg.

'Strand' skal forstås helt bogstaveligt som defineret af FN: Der hvor tidevandet når ind, plus ti meter. Dertil fortæller EU, at et angreb kun vil ske, hvis der ikke er risiko for tab af menneskeliv.

Frankrig og Storbritannien forestiller sig at udvide den ret omfattende militære tilstedeværelse med amfibiekøretøjer, mens Tyskland vil supplere med en helikopter med stor rækkevidde.

EU-krigsmagts forsikringer om, at man kun vil gå i land på strandkanten og ikke skade hverken mennesker eller dyr står i kontrast til flådens begejstrede fortælling om den aggressive krigsførelses succes mod pirater.

"Kan vi skyde dem, mens de er i gang med at sætte deres både i vandet, er meget bøvl sparet," har nærmest været devisen.

Den gråzone, som mandatet til piratbekæmpelse er blevet udvidet med igen og igen – og sanktioneret af FN's sikkerhedsråd – er som frygtet tilsyneladende en elastik, der kan strækkes helt til et direkte angreb på Somalia.

En ting er, at det kan være fuldt legitimt for en nation at beskytte sin egen handelsflåde, der sejler under nationens flag i internationalt farvand, mod angreb fra sørøvere eller andre fjendtlige nationer for den sags skyld.

Men allerede forfølgelse af mistænkte, nedskydning og sænkning af fartøjer m.v. er en overtrædelse af det oprindelige formål med operationerne og på kanten af gældende ret.

Fra den tyske opposition har der lydt klare protester mod forsøget på at luske en udvidelse af missionen ind på strandkanten. Ikke mindst fordi ingen kan sige, hvornår denne udvidelse vil kunne eskalere til direkte indblanding i Somalias kaotiske magtforhold, som det tidligere kolonistyre, imperialistiske supermagter og lokale magtforhold har kastet landet ud i.

Man er med rette bekymret over udsigten til en endeløs fortsættelse af vestens eventyrpolitik mod afrikanske nationer.

Også i Danmark bør EU's forberedelse af landgang på Afrikas Horn vække uro. Den danske regering er så glad for EU's fælles forsvar, at man har annonceret en omafstemning om det danske forbehold. Samtidig har hverken VKO eller den nuværende regering lagt skjul på, at en mission med landtropper til Afrika bestemt er på ønskelisten.

Tyske løsarbejdere får miniløn

En tysk mindstelønsats for løsarbejdere møder faglig kritik. Alt for lav løn, som let kan omgås, siger fagbevægelsen

Kort før jul vedtog den tyske regering at fastsætte en mindstelønsats for vikarer, midlertidig ansatte og lejet arbejdskraft. Loven omfatter 11 brancher med mere end fire millioner ansatte.

Loven får umiddelbar virkning for omkring 900.000 løsarbejdere, som garanteres en mindsteløn på 7,01 euro (52 kr.) i det gamle Østtyskland og 7,89 euro (58 kr.) i vest.

Tysk LO, DGB, har i flere år arbejdet for en generel lovfæstet mindsteløn i landet uden at komme igennem hos hverken den nuværende eller tidligere regering. En af DGB's ledere, Claus Matecki, kalder da også vedtagelsen for et "overmodent første skridt".

- Men det ændrer ikke vores mål, som fortsat er lige løn for lige arbejde, siger han.

Kritikken fra fagbevægelsen går både på, at satserne er for lave, og at det er mange muligheder for at omgå loven. Fagbevægelsen reagerer også på, at der her 21 år efter "den tyske enhed" stadig eksisterer lønforskelle mellem øst og vest.

Let at omgå

Trods de lave lønninger så er den nye trend i Tyskland, at man omgår loven og erstatter overenskomsterne med husaftaler på endnu lavere niveau end de nu fastsatte mindstelønninger.

En nystiftet kristelig fagforening er på banen med husaftaler helt ned til seks euro (45 kr.) i timen. En ny under-

søgelse fra IG Metal viser, at det er den nye metode til at holde lønnen nede. Husaftalerne har status som "rigtige overenskomster" og har forrang for den lovpligtige mindsteløn.

Fleere økonomer har peget på, at de lave tyske lønninger i virkeligheden bidrager til den økonomiske krise. Den tyske handelsoverskud er enormt, og det er udtryk for, at de tyske forbrug ikke balancerer produktionen. Et større tysk forbrug ville stimulere efterspørgslen efter varer fra de kriseramte eurolande.

Fagbevægelsen mod Unionen – brink

Norske strejker mod EU's vikardirektiv

To forbund opfordrer medlemmerne til politisk strejke 18. januar mod, at EU's vikardirektiv får virkning i Norge. LO's formand holder døren åben for et nej

36 lokale LO-afdelinger har taget initiativ til en kampagne mod EU's vikarbu-reaudirektiv, "Veto mod EU's vikarbu-reaudirektiv – ja til faste ansættelser".

18. januar er aktionsdag, og to af Norges store forbund, El- og it-forbundet og Transportarbejderforbundet har opfordret deres medlemmer til at gå i strejke på aktionsdagen.

Opfordringen blev vedtaget enstemmigt på Transportarbejderforbundets repræsentantskabsmøde, som opfordrede LO til at bakke op om protesten.

Forbundet mener, vikardirektivet er et direkte indgreb i de norske overenskomster.

- Bestemmelserne i overenskomsterne om brug af vikarer strider imod vikardirektivet. De bestemmelser må

sløjfes eller ændres. Vi har aldrig før set, at noget EU-direktiv har grebet så direkte ind i den fri forhandlingsret, sagde forbundsformand Roger Hansen som begrundelse for forbundets nej til direktivet.

Den voldsomme modstand i fagbevægelsen har fået den norske regering til at sende direktivet ud i en ny høringsrunde, efter at den ellers var indstillet på at gøre direktivet til norsk lov.

Det socialdemokratiske Arbejderpartist Stortingsgruppe har besluttet sig for at godkende EU-direktivet. Det har gjort Transportarbejderforbundet rasende.

- Vedtagelsen er en provokation mod fagbevægelsen, da det er velkendt, at modstanden mod direktivet er omfat-

tende, hedder det i vedtagelsen fra repræsentantskabet.

LO-formand bakker

Uroen i fagbevægelsen får nu LO's formand Roar Flåthen til at holde en dør åben for et endeligt nej fra LO til direktivet. Landsorganisationen har ellers i et tidligere hørings svar sagt ja på visse betingelser.

- Nu bliver der en ny behandling af direktivet i LO. Det bliver en omfattende høringsrunde, siger han i et interview med avisen Klassekampen.

LO-formanden siger, at han deler den uro, som mange fagforeningsfolk har for, at direktivet kan føre til mere social dumping.

- Mange har opfattet vores hørings svar for et år siden som et ja, men læser du hørings svaret, var det nok mere et nej end et ja til direktivet. Det hælder mere mod et nej end et ja, men stiller samtidig stærke krav til nye reguleringer, siger Roar Flåthen.

Fagbevægelsen mod unionen – brink

Antikommunismens helte: Havel som propagandashow

Vaclav Havels død og begravelse udløste et voldsomt antikommunistisk propagandabombardement

Talløse statsoverhoveder, gamle som nye, har overgået hinanden i lovprisningerne af den højreorienterede politiske aktivist, der gennem hele sit liv arbejdede i reaktionens og imperialismens tjeneste og fortsætter det ud over dødsdagen den 18. december.

Hans begravelse den 23. var et stortilet internationalt sørgeshow med deltagelse af de højeste magtcirkler. Præsident Obama, George W. Bush, Angela Merkel, David Cameron, Helle Thorning, Lars Løkke og Uffe Ellemann-Jensen og mange andre kappedes om at hylde 'den store europæer'.

Havel var en hovedskikkelse i den såkaldte 'fløjlsrevolution' i 1989, der førte til det revisionistiske regimes fald. Dermed spillede han også en betydelig rolle ved at bane han vej for den sidste fase af kontrarevolutionen i Østeuropa og for skabelsen af Den Europæiske Union som global imperialistisk magt.

Som den sidste præsident (1989-92) for det Tjekkosllovakiet, der opstod efter 'murens fald', og den første for Tjekkiet efter landets deling (1993-2003) var han en hovedkraft i udviklingen af det nyliberale kapitalistiske system, som tjekkerne er underkastet, og i medlemskabet af NATO (i 1999 sammen med Polen og Ungarn) og EU (fra 2004).

Det betød også, at 'menneskerettighedsaktivisten' Havel sendte tjekiske soldater i krig i Afghanistan og Irak – angiveligt for at sikre 'demokrati' og 'menneskerettigheder', som vel kan kaldes hans historiske 'specialitet'.

Havel kom fra en storborgerlig familie. Hans far var boligspekulant i stor stil, og på grund af denne kapitalistiske baggrund fik han ikke tilladelse til at gennemføre et universitetsstudium efter sin skolegang i 1951, da det begrænsede antal universitetspladser især var forbe-

Vaclav Havel ved 20året for murens fald

holdt unge med arbejderklassebaggrund.

Som grundlægger af 'menneskerettighedsgruppen' Charta77 var han med til at udforme 'kampen for menneskerettigheder' og 'kampen for ytringsfrihed' som et redskab for den kapitalistiske reaktion, ligesom hans polske ven og kampfælle Lech Walesa skjulte sin reaktionære politik. De anvendtes til at forberede de såkaldte demokratiske revolutioner i Østeuropa i 1989.

Havel gav den politiske reaktion et progressivt image.

For det og for hans rolle i omvæltningerne i Østeuropa er Havel tildelt striber af ordener fra verdensreaktionens centrum USA – i krigsåret 2003 modtog han den højeste amerikanske orden fra George W. Bush, The Presidential Medal of Freedom – og fra andre lande. Tilmed Amnesty International har tildelt ham deres medalje som 'samvittigheds-ambassadør'.

Det er værd at bemærke, at det Tjekkosllovakiet, som Havel 'befriede for kommunismen', ikke var et socialistisk samfund, men et revisionistisk system, som reelt undertrykte og udbyttede arbejderne og folkeflertallet, og som med den sovjetiske invasion i 1968, der knuste Dubceks 'tjekkiske forår', kom under socialimperialismens jernhæl.

Derfor kunne kontrarevolutionen med den progressive menneskerettigheds- og demokrati-maske forbindes med en berettiget protest mod den sovjetiske

socialimperialismes dominans – hvad der sikrede de kontrarevolutionære med skikkelser som Havel og Walesa i front en betydelig masseopbakning, også fra arbejderne.

Som dramatiser og forfatter var Havel ikke betydelig. Hans skuespil lever ikke og har aldrig haft masseappel.

Havel forblev trofast og aktiv antikommunist til det sidste. I 2008 var han blandt initiativtagerne til Prag-erklæringen (*Prag-erklæringen om europæisk samvittighed og kommunisme*), der tjener som ideologisk og politisk grundlag for den antikommunistiske heksejagt i EU og på det europæiske kontinent – initiativer, der blandt andet blev støttet af Nicolas Sarkozy, Margaret Thatcher og Zbigniew Brzezinski.

Ved hans død erklærede hans papistiske partner i det store imperialistiske spil Lech Walesa, leder af 'fagforeningen' Solidaritet og tidligere polsk præsident:

"En stor forkæmper for nationernes frihed og for demokrati er død ... Hans eminente kloge stemme vil blive savnet i Europa, som gennemløber en alvorlig krise. Jeg beder for hans sjælefred."

Så kan man bare håbe, bønner hjælper på den kapitalistiske krise- og krigstilstand, som Havel og Walesa var med til at kaste deres folk og andre folk ud i.

Historiens endelige dom er endnu ikke afsagt.

Uophørlig global økonomisk krise: Et dommedagssyn på 2012

Af James Petras

Den amerikanske sociologiprofessor James Petras gennemgår verdens tilstand og giver sit bud på de økonomiske, politiske og sociale udsigter for 2012

Introduktion

De økonomiske, politiske og sociale udsigter for 2012 er dybt negative. Selv blandt de ortodokse mainstream-økonomer er der nærmest universel konsensus om pessimisme med hensyn til verdensøkonomien. Skønt deres forudsigelser også her underdriver omfanget og dybden af krisen, er der stærke grunde til at tro, at vi ved begyndelsen af 2012 styrer mod en kraftigere nedgang end den, vi oplevede under Den Store Recession 2008-9. Med færre ressourcer, større gæld og en voksende folkelig modstand imod at bære byrderne af at redde det kapitalistiske system kan regeringerne ikke betale regningen for systemet.

Mange af de vigtigste institutioner og økonomiske forbindelser, der var årsag til og en konsekvens af den globale og regionale kapitalistiske ekspansion i de sidste tre årtier, er nu i en proces af opløsning og kaos. De tidligere økonomiske motorer for global ekspansion, USA og EU, har udtømt deres potentiale og er i åben nedgang.

De nye centre for vækst, Kina, Indien, Brasilien og Rusland, som i 'et kort årti' gav den globale vækst ny fremdrift, har afsluttet dette forløb og er nu ved at nedsætte farten, og dette vil hastigt fortsætte i det nye år.

EU's kollaps

Mere konkret vil det kriseplagede EU bryde sammen og den eksisterende multiformbunde struktur blive til en serie bilaterale og multilaterale handels- og investeringsaftaler. Tyskland, Frankrig, Benelux og de nordiske lande vil forsøge at skuldre nedgangen. Storbritannien – specifikt City i London,

der befinder sig i total isolation, vil gå ned og opleve negativ vækst, mens dets finansmænd indædt slås for at finde nye spekulationsmuligheder i Golf-oliesta-terne og andre rige lande.

Øst- og Centraleuropa, ikke mindst Polen og Tjekkiet, vil uddybe båndene til Tyskland, men vil lide under konsekvenserne af den generelle tilbagegang på verdensmarkederne.

Sydeuropa – Grækenland, Spanien, Portugal og Italien – vil bevæge sig ind i en dyb depression i takt med, at de massive gældsbetalinger, der gennemføres i kraft af vilde angreb på lønninger og social velfærd, alvorligt reducerer forbrugerefterspørgslen.

Arbejdsløsheden og underbeskæftigelsen befinder sig på depressionsniveau, med helt op mod en tredjedel af arbejdskraften, og vil antænde årelange sociale konflikter, der vil intensiveres til folkelige oprør. En opløsning af Den Europæiske Union før eller siden er næsten uundgåelig. Euroen som valuta-valg vil blive erstattet af (eller man vender tilbage til) nationale problemer, efterfulgt af devaluering og protektionisme. Nationalisme vil være dagens orden. Banker i Tyskland, Frankrig og Schweiz vil lide enorme tab på lånene til Syden. Store bankpakker vil blive nødvendige og vil polarisere de tyske og franske samfund mellem skatteydernes flertal og bankerne. Militante faglige kampe og højreorienteret pseudo-populisme (nyfascisme) vil skærpe klassekampene og de nationale kampe.

Et kriseram, opsplittet og polariseret Europa vil være mindre tilbøjelig til at gå med i et zionistisk inspireret amerikansk-israelsk krigsventyr mod Iran (eller mod Syrien). Et kriseplaget Europa vil modsætte sig Washingtons konfrontationskurs over for Rusland og Kina.

USA: Depressionen vender tilbage med renters rente

Den amerikanske økonomi vil lide under konsekvenserne af sit eksploderende finansunderskud og være ude af

stand til at forbruge sig ud af den globale recession i 2012. Den kan heller ikke forvente at eksportere sig ud af negativ vækst ved at vende sig mod det tidligere dynamiske Asien, da Kina, Indien og resten af Asien økonomisk taber pusten. Kina vil vokse langt under dets 9 % vækst-gennemsnit, og Indien vil falde fra 8 til 5 % eller lavere. Ydermere vil Obama-regimets militære omringnings-politik og dets økonomiske politik for udelukkelse og protektionisme forhindre nye stimuli fra Kina.

Militarisme skærper den økonomiske nedtur

USA og Storbritannien vil være de største tabere i den økonomiske rekonstruktion af Irak efter krigen. Af 186 milliarder dollars, der er gået til infrastrukturprojekter, vil firmaer fra USA og Storbritannien opnå mindre end 5 % (Financial Times 16. dec. 2011). Et lignende udkomme er sandsynligt i Libyen og andetsteds. USA's imperialistiske militarisme knuser en modstander, men sætter sig i dyb gæld for at gøre det, og ikke-krigsførende høster de lukrative efterkrigs-genopbygningskontrakter.

Den amerikanske økonomi vil gå i recession i 2012, og det jobløse opsving i 2011 vil blive afløst af en stejl stigning i antallet af arbejdsløse i 2012. Faktisk vil den samlede arbejdskraftstyrke falde, fordi folk, der mister deres dagpenge, ikke længere vil blive registreret.

Udbytningen af arbejdskraften ('produktiviteten') vil blive forøget, da kapitalisterne tvinger arbejderne til at producere mere for mindre løn, og dermed udvides kløften mellem løn og profit.

Den økonomiske nedtur og vækst i

arbejdsløshed vil blive fulgt af vilde nedskæringer i sociale programmer for at subsidiere finansielt berørte banker og industrier. Debatten imellem partierne vil handle om, hvor store nedskæringerne skal være for arbejdere og folk på overførselsindkomster for at sikre aktieejernes tilfredshed. Stående over for så begrænsede politiske valg reagerer vælgerne ved ikke at genvælge regeringsembudsmand – ved at boykotte valgene – og via spontane og organiserede massebevægelser som "Occupy Wall Street". Utilfredshed, fjendtlighed og frustration vil gennemsyre kulturen. Demagoger fra Det Demokratiske Parti vil anvende Kina som syndebuk, de republikanske demagoger vil give immigranterne skylden. Begge vil være fordømmende over for 'islamistiske fascister' og især Iran.

Nye krige midt i krisen: Zionisterne trykker på aftrækkeren

De 52 præsidenter for de store amerikanske jødiske organisationer og deres Israel First-tilhængere i den amerikanske kongres, udenrigsministerium, finansministerium og Pentagon vil skubbe på for en krig imod Iran. Hvis de har held med sig, vil det resultere i en regional storbrand og global depression. På baggrund af det ekstremistiske israelske regimes succes med at sikre blind lydighed for dets krigspolitik fra den amerikanske kongres og Det Hvide Hus, kan enhver tvivl om den faktiske mulighed for et stort katastrofalt resultat lægges på hylden.

Kina: Kompensationsmekanismer i 2012

Kina vil møde den globale recession i 2012 med adskillige muligheder for at mindske virkningen. Beijing kan skifte til at producere varer og tjenester for de godt 700 millioner indenlandske forbrugere, der i øjeblikket er uden for den økonomiske turbulens. Med voksende lønninger og sociale ydelser samt miljø sikkerhed kan Kina kompensere for tabet af oversøiske markeder.

Kinas økonomiske vækst, der i høj grad hænger sammen med jord- og ejendomsspekulation, vil blive negativt

ramt, når boblen brister. En brat nedtur vil være følgen og medføre tab af job, kommunale fallitter og øgede sociale konflikter og klassekonflikter.

Dette kan enten resultere i større undertrykkelse eller gradvis demokratisering. Udfaldet vil berøre forholdet mellem marked og stat i Kina dybt. Den økonomiske krise vil nok styrke statskontrollen med markedet.

Rusland står over for krise

Ruslands valg af præsident Putin vil føre til et mindre samarbejde om opbakning til amerikansk-støttede oprør og sanktioner mod russiske allierede og handelspartnere. Putin vil vende sig til Kina for at skabe tættere bånd og vil have fordele af opløsningen af EU og svækkelsen af NATO.

Oppositionen, der bakkes op af de vestlige medier, vil bruge sin finansielle styrke til at undergrave Putin og opmuntre til investeringsboykot, selvom de vil tabe præsidentvalget med stor margin. Den globale recession vil svække den russiske økonomi og tvinge det til at vælge imellem større statsligt ejerskab eller større afhængighed af statsfonde til at betale prominente oligarkers gæld.

Overgangen 2011-2012: Fra regional stagnation og recession til verdenskrise

Året 2011 lagde grunden til opløsningen af EU. Krisen begyndte med euroens fald, stagnation i USA og udbruddet af masseprotester imod de uanstændige uligheder på verdensplan. Begivenhederne i 2011 var generalprøven på et nyt år med handelskrige i stor skala mellem stormagter, skærpede interimperialistiske kampe og sandsynlighed for folkelige oprør, som går over i revolutioner.

Oven i dette kommer, at forstærkelsen af den zionistisk orkestrerede krigsfeber mod Iran giver udsigt til den største regionale krig siden USA's krig i Indokina. Valgkampagnerne og udfaldet af præsidentvalgene i USA, Rusland og Frankrig vil uddybe de globale konflikter og den økonomiske krise.

I 2011 annoncerede Obama-regimet en politik for militær konfrontation med Rusland og Kina og foranstaltning

ger, der er udformet for at undergrave og nedtone Kinas opstigning som økonomisk verdensmagt. Med den voksende økonomiske krise og nedgangen i de oversøiske markeder, især i Europa, vil en større handelskrig udspille sig. Washington vil aggressivt føre en politik for at begrænse kinesisk eksport og investeringer. Det Hvide Hus vil øge bestræbelserne for at forstyrre Kinas handel og investeringer i Asien, Afrika og andre steder.

Vi kan regne med, at der kommer nye amerikanske forsøg på at udnytte Kinas interne etniske og folkelige konflikter, og dertil øget militært nærvær langs Kinas kyst. En større provokation eller en fabrikeret hændelse kan på ingen måde udelukkes. Det kan som konsekvens i 2012 føre til rabiate chauvinistiske krav om en ny, dyr kold krig. Obama har skabt rammerne for og retfærdiggørelsen af en storstilet og langsigtet konfrontation med Kina. Det kan ses som et desperat forsøg på at afstive amerikansk indflydelse og strategiske positioner i Asien. Det amerikanske militærs 'magtfirkant' – USA, Japan, Australien og Sydkorea, med marionetstøtte fra Filippinerne – vil sætte de kinesiske markedsforbindelser op mod Washingtons militære oprustning.

Europa: Strammere økonomiske nedskæringer og intensiveret klassekamp

De økonomiske nedskæringsprogrammer, der gennemtvinges i Europa fra Storbritannien til Letland og Sydeuropa, vil virkelig bide sig fast i 2012. Massive offentlige fyringer og reducerede lønninger og jobmuligheder i den private sektor vil føre til et år med permanent klassekrig og udfordringer til regimerne. Nedskæringspolitikken i Sydeuropa vil blive fulgt op af misligholdelse af gæld, som vil resultere i bankkrak i Frankrig og Tyskland. Storbritanniens økonomisk herskende klasse, der er isoleret fra Europa, men dominerende i Storbritannien, vil insistere på, at de konservative undertrykker fagbevægelsen og den folkelige uro. En ny, neo-thatcheristisk form for autokratisk styre vil vise sig; oppositionen fra Labor-fagforeningerne vil udsende tomme protester og slække på grebet om den rebelske befolkning. Kort sagt

har den reaktionære sociale og økonomiske politik, som er sat i værk i 2011, gjort scenen klar for nye politistatsregimer og mere alvorlige og muligvis blodige konfrontationer med arbejdere og arbejdsløse unge uden fremtid.

De kommende krige vil gøre det af med 'det Amerika, vi kender'

I USA har Obama lagt grunden til en ny og større krig i Mellemøsten ved at overføre tropper fra Irak og Afghanistan og koncentrere dem imod Iran. For at undergrave Iran øger Washington de hemmelige militære og civile operationer mod Irans allierede: Syrien, Pakistan, Venezuela og Kina. Nøglen til den amerikanske og israelske krigsstrategi imod Iran er en serie af krige i dets nabostater, verdensomspændende økonomiske sanktioner, cyberspace-angreb for at forkrøble vitale industrier og hemmelige terrorismord på videnskabsmænd og militærtjenestemænd. Hele fremdriften mod og planlægning og udførelse af den amerikanske politik, der lægger op til krig imod Iran, kan empirisk og uden nogen tvivl tilskrives den zionistiske magtstruktur, som besætter strategiske positioner i den amerikanske administration, massemedierne og 'det civile samfund'.

En systematisk analyse af amerikanske politikeres udarbejdelse og implementering af den økonomiske sanktionspolitik i kongressen viser fremtrædende roller for megazionister (Israel First) som Ileana Ros-Lehtinen og Howard Berman, Dennis Ross i Det Hvide Hus, Jeffrey Feltman i udenrigsministeriet og Stuart Levy og hans stedfortræder David Cohen i finansministeriet. Det Hvide Hus er totalt afhængigt af den økonomiske støtte fra zionistiske fonde og får sine stikord fra de 52 præsidenter for de største amerikanske jødiske organisationer. Den israelsk-zionistiske strategi er at omringe Iran, svække det økonomisk og angribe dets militær. Invasionen af Irak var den første amerikanske krig for Israel; Libyen var den anden; den nuværende krig pr. stedfortræder imod Syrien er den tredje. Disse krige har knust Israels fjender eller er i færd med at gøre det..

Fortsættes side 20

ØST FOR KANALEN

CYKELKÆLDEREN

1943

*Det er en af de stegende varme dage i byen
Folket sveder og stønner ved arbejdet
Endelig fyraften ! - hurtigt hjem i skyggen
Opgangen lugter skiftevis af brunkål og bøf
Familien beslutter en cykeltur til Stige Ø*

*Herluf står og bakser med slangen
Den er efterhånden kun lap på lap
Det er ikke til at skaffe reservedele
Frode står og ryger og kigger på:
"Måske I også kan bruge mig til noget?"*

*Herluf skæver op og overvejer situationen
Han har i nogen tid deltaget i illegalt arbejde
Ved ikke om naboen er til at stole på:
"Jeg forstår ikke helt hvad du mener?"
Forsøger at vinde tid mens han tænker*

*I opgangen er de alle trætte af krigen
En del er arbejdsløse og går på støtten
Enkelte af de største børn har små jobs
Nogle koner sidder med arbejde derhjemme
Det er barske tider her under krigen*

*Frode vrider sig lidt utilpas, sveder grundigt
"Ja, jeg mener - du er jo kommunist, ikke?
- Og jeg vil også gerne gøre noget gavn!"
Herluf retter sig op og kigger Frode i øjnene:
"Hvis du ellers kan holde mund, skal jeg kigge på det"*

Bent
Odense

I 2011 var det valgte hovedvåben økonomiske sanktioner, designet til at skabe indre utilfredshed i Iran. Den globale sanktionskampagne har lagt beslag på al energi i de store jødiske lobbyer. De har ikke mødt nogen modstand fra massemedierne, kongressen eller Det Hvide Hus. Den zionistiske magtkonstellation (ZPC) har været så godt som fri for kritik fra venstreorienterede og socialistiske tidsskrifter, bevægelser og grupper – med enkelte bemærkelsesværdige undtagelser.

Det sidste års opstilling af amerikanske tropper fra Irak til Irans grænser, sanktionerne og det voksende Store Fremstød fra Israels femte kolonne i USA betyder udvidet krig i Mellemøsten. Det betyder sandsynligvis et overraskelsesangreb med missiler fra luften og fra havet fra de amerikanske styrker.

Et sådant angreb vil basere sig på et opdigtet påskud om et 'truende atomangreb', opfundet af det israelske Mossad og trofast videreformidlet af ZPC til deres lakajer – den amerikanske kongres og Det Hvide Hus – til anvendelse og udbredelse verden over.

Det vil blive en ødelæggende, blodig og langvarig krig for Israel; USA vil bære de direkte militære omkostninger selv, mens resten af verden vil betale en dyr økonomisk pris. Den zionistisk fremlede amerikanske krig vil forvandle recessionen i begyndelsen af 2012 til en dyb økonomisk krise mod slutningen af året og sandsynligvis fremprovokere masseopstande.

Konklusion

Alle indikationer peger mod, at 2012 bliver et afgørende år for den uophørlige økonomiske krise, der spreder sig fra Europa og USA over Asien til de afhængige lande i Afrika og Latinamerika. Denne krise vil i egentligste forstand være global. Interimperialistiske konfrontationer og kolonikrige vil undergrave alle forsøg på at opløse krisen. Som modsvar vil massebevægelser se dagens lys og efterhånden bevæge sig fra protester og opstande til forhåbentlig sociale revolutioner og politisk magt.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

Fællesudtalelse fra Tyrkiets Arbejderparti EMEK Partis 6. kongres

Støt folkene som har rejst sig for deres rettigheder og frihed!

Vi fordømmer de imperialistiske komplotter mod Syrien og Iran!

Emek Partisi – det tyrkiske arbejderparti – afholdt med succes sin 6. kongres i midten af december. Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer hilste den vellykkede kongres, og en række partier fra IKMLPO og andre gæster på kongressen undertegnede denne udtalelse om situationen i Nordafrika og Mellemøsten, faren for krig og perspektiverne for folkenes kamp

I hele 2011 har arabiske folk i Nordafrika og Mellemøsten rejst sig, det ene efter det andet. De ville ikke være underkastet konsekvenserne af det kapitalistiske monopolherredømme som arbejdsløshed og fattigdom, og de vendte sig mod repressionen fra de autokratiske diktaturer, som var dette herredømmes vagthunde.

Men de 30-40 år gamle despotiske regimer har været hovedårsagen til de undertrykte massers desorganisering og ligesom de har sat grænser for deres bevidsthed.

De folk, som rejste sig, har vundet nogle sejre, men kunne ikke høste de virkelige frugter af deres kamp, som at blive i stand til at danne deres egen politiske magt.

Samtidig har disse borgerlige reaktionære kræfter, som er støttet af vestlige imperialister, bevaret eller forsøger at bevare deres overherredømme ved at forstærke deres basis med nye samarbejdspartnere, selvom dette overherredømme har været i visse vanskeligheder.

De arabiske folk, som rejste sig, kom

til bevidsthed om deres potentiale og smagte på sejren, og deres kampe er endnu ikke blevet undertrykt i noget land, bortset fra Libyen. Trods deres lave organisations- og bevidsthedsgrad fortsætter folkene deres opstande i forsøg på at overvinde deres svagheder, og de insisterer på at imødegå angrebene fra de reaktionære kræfter, som har reorganiseret sig, især med tilkomsten af det politiske islam, som er blevet moderate og pro-amerikanske i næsten alle lande.

Vi, de undertegnede revolutionære kommunistiske og arbejderpartier, som er samledes ved Tyrkiets Arbejderpartis 6. kongres udtrykker vores stolthed over og solidaritet med folkenes massekampe, ikke i de arabiske lande i Nordafrika og Mellemøsten, men også i Europa, fra Spanien til Grækenland, og i Latinamerika, fra Venezuela til Ecuador, med deres nationale rettigheder og frihed, og vi erklærer vores støtte til det palæstinensiske folks retfærdige kamp mod imperialismen og Israels zionisme.

Vi er imidlertid også bevidste om den kendsgerning, at vores største svaghed er verdens folks utilstrækkelige bevidstheds- og organiseringsniveau, uanset om de rejser sig til opstand eller i øvrigt. Og imperialisterne og deres kollaboratører benytter sig af denne svaghed i bestræbelsen på at forny den forrådnende basis for deres herredømme og undertrykke kampene ved at infiltrere i folkenes rækker, som de hævder at støtte, ved at manipulere disse kampe i egen interesse og distancere dem fra deres folkelige indhold.

De vestlige imperialister, som har verdensherredømmet i deres hænder og som forsøger at forstærke deres positioner i rivalisering med de opkommende imperialistiske magter har ikke bare som mål at styrke deres overherredømme i de lande, som traditionelt har været under deres indflydelse, ved at

Selma Gürkan formand for EMEP

undertrykke de folkelige kampe, men de forsøger også at oprette deres hegemoni ved at påvirke folkene og deres kampe og benytte dem som løftestænger i lande som Syrien og Iran, som de endnu ikke har været i stand til at få i knæ.

Vi støtter hverken Assad- eller Khomeiny-regimet. Men vi understreger også den kendsgerning, at når vestens imperialister intervenserer med støtte fra regionens reaktionære kræfter, som de tyrkiske og saudiarabiske reaktionære kræfter, under påskud om 'demokrati' og 'diktatorernes repression' har en sådan politik intet at gøre med folkenes ret til selvbestemmelse eller med folks sociale og demokratiske forhåbninger.

Vi modsætter os alle imperialistiske interventioner – økonomiske, politiske og militære – uanset påskud, uanset om de inviteres af samarbejdende lakajer eller ej, og vi fordømmer en sådan politik, der kun bringer krig, blod og tårer.

Vi appellerer til alle verdens folk, og især til folkene i Syrien og Iran, om at være bevidste om imperialistiske interventioner og fælder i stil med det libyiske eksempel, og om at vise solidaritet med folkenes kamp i regionen og fortsætte kampen mod imperialismen og de reaktionære kræfter.

Ankara 20.12.2011

Underskrevet af

Albaniens Kommunistiske Parti

Benins Kommunistiske Parti

Belgiens Arbejderparti

Cyperns Nye Kommunistiske Parti

Ecuador's Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti

Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister)

Organisationen for Genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (Anasintaxi)

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien PCOT

Tyrkiets Arbejderparti EMEK Partisi

Hurra – krisen er slut!

Af Lars Grenaa

Danmarks dyreste hus er endelig blevet solgt. Der er grund til fornyet optimisme på Strandvejen og omegn. Og grund til et lynkursus i politisk økonomi for os andre, skriver Lars Grenaa på sin blog på Modkraft

Endelig!

Endelig kom nyheden der afsluttede knap fire års kedelig krise. Nu er der plads til optimisme og glæde igen – og julen kan nydes i fulde drag. Champagnepropperne kan poppe og den deprimerende realisme lægges på hylden.

Eller. Selvom den anonyme køber kunne tildeles en medalje af Saxo Bank og Liberal Alliance (+ S-SF's væksttilhængere) for at sætte gang i både forbrug og boligmarked, så er huskøbet nok ikke tegn på andet end at krisen aldrig rigtig har eksisteret for dem med penge nok, og at krisen vil fortsætte for dem der ikke har millioner på bankbogen.

For nylig var jeg til en slags møde sammen med en 20-30 andre venstreorienterede hvor vi diskuterede den politiske situation og den økonomiske krise, og flere af de yngre kammerater efterlyste noget viden om (politisk) økonomi.

Og selvom mit fokus nok mere var på fest og ballade end på indholdet af de mange skolingsrækker i politisk og marxistisk økonomi jeg deltog i dengang i de glade 90'ere, kan jeg da godt lige lave et lynkursus i kapitalistisk kriseøkonomi.

Om "mindre mindre" og "mere mindre"

Når kapitalisterne skal tjene mange penge, falder løn og indtægter for dem der i forvejen har mindst (dem der ifølge den tidligere joke af en

statsminister har "mindre mindre"), samtidig med at dem der har meget "mere mindre", rager til sig med arme og ben. Det fører til reallønsnedgang og formindsket købekraft, og så bliver der krise fordi kapitalisterne ikke kan sælge alt deres plastlejligheder.

MEN, men, men. Det betyder selvfølgelig ikke at de rige ikke kan blive endnu rigere, tværtimod. Det er under en krise at man kan tjene rigtig mange penge, mens ens konkurrenter går konkurs.

Krisen gør også kløften mellem rig og fattig endnu dybere, og mens de rigeste kan bruge juletiden på at spekulere over hvad de skal bruge overskuddet på, må dem der år for år bliver fattigere, bruge tid på at gå på tilbudsjagt og kan ikke vente på revolutionen, men må gribe til "praktisk socialisme".

Mens vi venter på krigen...

... der kan løfte verden ud af den økonomiske krise og sætte gang i hjulene og væksten, er der heldigvis håb for en bedre verden over det hele. Brug for eksempel lidt af din juleferie på at læse den inspirerende artikel på politiskanalyse.org om borgerorganisering i England, og tænk lidt over hvordan vi kan bruge de erfaringer i vores egen kamp i andedammen.

Og lad så 2012 blive året hvor vi som venstrefløj (endelig) indser at borgerskabet for længst har opsagt den sociale kontrakt, og at vi skal føre klassekamp, og at den kamp ikke vindes i parlamentet. Ellers bliver krisen permanent for os uden millioner i banken...

Gør oprør

Duk dig ikke, duk op – der er brug for et dansk forår!

NYTÅRSKONCERT

lørdag den 21. januar kl. 15-18

**I Festsalen, hos 3f BJMF,
Trekronergade 26, Valby**

Det arabiske forår fylder et år. Det skal fejres. Occupy Wall Street har bredt sig til hele USA. Sydeuropas befolkninger aktionerer for arbejde og imod de sociale nedskæringer, der skal sikre en bankerot eurozone. Fra dronningen og fra statsministeren lyder det, at vi skal spænde livremmen ind. Men vi siger det er tid til oprør!

Nytårskoncert Program

Allan Olsen og Tania Wiit

Anders Olesen taler

Arne Würgler og Stine Bach Rüttel

Zaki

- og gæster

Entré 50 kr. ved indgangen, kom i god tid, døren åbner kl. 14

Arrangeret i et samarbejde mellem Arne Würgler, 3f BJMF og Budskab fra græsrodderne.

Sammenkomster

baller, kure foretages af Amalienborg familien uden sparsommelighed, og her er kun adgang for de udvalgte og repræsentative i den herskende og stærkt delte samfundsorden og klasseinddeling Her har regeringer, ministre og menige medlemmer af folketinget - med få undtagelser - fundet det værd at deltage, - og ét parti - nu regeringsbærende, med ansvar og udnævnelse af ministerposter, - glider her ind som et udvalgt og naturligt element, - så naturligt, at deres 'røde fane' kun burde finde anvendelse som bordduk ved deres årlige julefrokost for Socialdemokratisk Folkeparti

N.B.

Husk fornyelse af abonnement

2012

Alm abb.

Halvår 400,-

Helår 700,-

Udland A-post

Halvår 475,-

Helår 800,-

Institutioner

Kun helår 980,-

Et prøveabonnement på 8 numre tilsendt i lukket kuvert koster kun 100,- kr..

Fremad med fortiden

Forleden mente en af de bagstræberiske mainstream-journalister, at vi var på vej mod fortiden. En uhyggelig tanke at skulle tilbage til en tid, hvor hele Europa ikke lå frit tilgængelig for enhver med penge og initiativ!

Nå, det går nok ikke så let. Når det kommer til stykket, så har magteliten også lært af historien. Hør bare vores Europaminister Nicolai Wammen, der belært af erfaringen vil styre uden om den langsommelige demokratiske proces i EU-parlamentet for at kunne lynvedtage en række direktiver om energibesparelse og det indre marked. Marlene Wind, professor ved Københavns Universitet, siger ifølge Politiken: - *Man kan godt sige, at det er stemningen i EU i øjeblikket, at man lidt sætter demokratiet på standby og sætter mere fokus på at få gang i væksten og få skabt job og få det indre marked styrket, frem for at man sætter de procedurer, man normalt benytter sig af, højest.*

For ikke at tale om hele den cirkusforestilling, Merkel og Sarkozy opfører for at tæmme befolkningernes oprør og undgå enhver folkelig indflydelse på omfordelingen af velstanden fra de rette ejere til skrupelløse spekulanter og bankdirektører og få indført Eurostaten, den nye udgave af Neuropa. Godt hjulpet på vej af Helle Thorning, der åbenbart også har læst Jens Otto Krags historie om, hvordan han i '72 fik os ind i EF, som EU hed dengang.

Det er i år 20 år siden, danskerne stemte nej til Maastricht-traktaten i en folkeafstemning, hvor den nye traktat blev husstandsomdelt sammen med en valgavis med ja- og nej-argumenter. Den slags folkeoplysning har vi ikke set meget til siden.

For 100 år siden, den 12. januar, startede en bemærkelsesværdig strejke i Massachusetts, USA: *Bread & Roses*. En statslov havde begrænset den ugentlige arbejdstid fra 56 til 54 timer. For at vinde tabet ind speedede arbejdsgiverne

i væverierne hastigheden op og nedsatte lønnen med 6\$ om ugen. Da det blev

Bilede fra strejken "Bread and Roses" ved Lawrence Mills i 1912.

annonceret, forlod 23.000 væverierne i Lawrence og gik på gaden. På det tidspunkt arbejdede der folk af 25 forskellige nationaliteter, og elendigheden var stor. Sorte og kvinder kunne ikke blive medlemmer af fagforeninger under AFL, der gik imod strejken, men IWW var socialistisk og støttede strejken.

Strejken var banebrydende på mange måder: Den blev ledet af kvinder, og der blev arbejdet med at forene arbejdere af alle nationaliteter. Der blev f. eks. oversat til 25 sprog under møderne. Det blev en hård kamp, hvor Nationalgarden blev sat ind, men blev mødt af en stærk klassebevidsthed. Der blev sunget, lavet teater, debatter og marcher. Blokade i stadig bevægelse blev opfundet, som i en kædedans gik de i kæde om fabrikkerne for at forhindre skruebrækkerne i at komme ind. Kvinderne blev smidt i fængsel, men fortsatte i blokaden, så snart de kom ud. Det blev arrangeret, at børnene kunne sendes til hjem i andre byer under strejken, og så begyndte støttepengene at komme ind. Politiet svarede igen med mere vold mod kvinderne. En gravid kvinde, der aborterede efter voldsom mishandling, blev vendepunktet, og sagen kom op i kongressen.

14. marts sluttede strejken med sejr, lønforhøjelser, overarbejdsbetaling og genansættelse af alle.

De sang: "As we come marching, marching, we bring the greater days.

The rising of the women means the rising of the human race.

No more the drudge and idler, 10 that toil where one reposes – but a sharing of life's glories: Bread and roses! Bread and roses!"

(Vi marcherer, vi bringer bedre dage. Kvindernes oprør varsler menneskehedens oprør.

Ikke mere det slid og slæb, hvor ti trækker, og én hviler – men dele livets glæder: Brød og roser! Brød og roser!)

Det er nu, hvor Europastaten forsøger at konsolidere sig, vi skal bruge erfaringerne og gå til kamp, mænd og kvinder!

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Lukket indtil videre
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Censur: Også på nettet

Indspark
fra DKU

For et års tid siden var det arabiske forår i gang, og oprøret bredte sig fra Tunesien. "Årsordenen" blev sat, og 2011 blev en opvisning i, hvordan internettet kan bruges til at styrke kampen. Om 2012 kan fortsætte den gode stil, bliver spændende at se.

Al den sociale ballade og uregulerede massekommunikation har gjort det klart for det bestemmende samfundslag, at internettet er andet end porno og søgemaskiner. Det er selvfølgelig godt med al den ytringsfrihed osv., men det er også et problem for ærlige iværksættere, der må kæmpe mod udenlandsk prisdumping og piratkopiering. Det er simpelthen umuligt for dem at tjene penge og dermed skabe job, og det går ud over nationaløkonomien.

Så det må der gøres noget ved.

Alle lande har i en eller anden udstrækning censureret internettet. Det drejer sig primært om børneporno og krænkelse af ophavsret. I nogle lande er man gået mere drastisk til værks. I Hviderusland har man, for at øge brugen af hviderussiske internetsider, gjort det ulovligt at bruge udenlandske internetsider. Det er ikke et totalforbud – og detaljerne er gemt i hviderussiske lovtjekter, der kun findes på russisk – men det indebærer bl.a. overvågning i stil med EU's lovningsdirektiv.

I USA er truslen mod 'millioner af amerikaneres job' et tungt argument for at udvide kontrollen med amerikanernes brug af internettet. For effektivt at kunne bekæmpe piratkopiering bliver det juridiske ansvar flyttet fra dem, der krænker ophavsretten, til dem, der muliggør det. Dvs. søgemaskiner som Google bliver ansvarlig for indholdet på de sider, de indekserer, og sociale medier som Twitter bliver ansvarlig for indholdet af brugernes tweets.

For de fleste kan det virke irrelevant, at Google, Twitter og andre skal gøre noget ved krænkelse af ophavsret. I

modsatning til film- og musikindustriens opfattelse er det begrænset, hvor meget vi krænker deres ophavsret. Men der er flere ting, der gør amerikanernes lovgivning til et stort problem.

For det første vil den medføre, at en omfattende overvågningsinfrastruktur bliver bygget op.

Når alle led i internet-trafikken skal sikre sig, at de ikke rører ved noget ophavsretskrænkende, bliver anonym kommunikation meget besværlig eller umulig.

For det andet gør den det muligt at få nærmest hvilket som helst indhold fjernet fra en internetside. Definitionen af ophavsretskrænkelser er vag nok til, at det meste er dækket, og konsekvensen af ikke at følge krav om at fjerne krænkende indhold kan være, at siden bliver utilgængelig fra computere i USA.

For det tredje sætter det ejerskab til ideer og produkter over retten til privatliv og ytringsfrihed. Det er ikke spe-

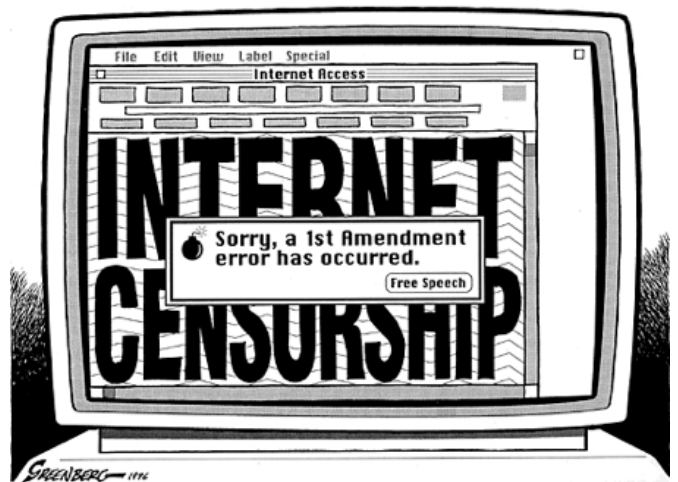
cielt overraskende i et kapitalistisk system, men derfor er det stadig et problem.

Selvom lovgivning som i Hviderusland og USA er motiveret af økonomiske og nationale hensyn, så indeholder de et stort ønske om at styre, hvad befolkningen foretager sig.

Hvor kan man være glad for, at vores grundlov sikrer, at "Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingen sinde på ny indføres" ...

Ikke sandt?

SiØ

Verden ifølge Latuff

Det Arabiske Forår løber videre i 2012